

HALKIN

SESi

Serin

16 Eylül 1975

250 Kuruş

23

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞKENCECİLER GENE İŞBASINDA

**12 MART ZULMÜNÜN
HESABI
SORULMALI**

ALİ ELVERDİ

FAİK TÜRÜN

**SEÇİMLERDE
HANGİ PARTİYİ
DESTEKLEYECEĞİZ?**

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALK POSTASI

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR

Hakim sınıflar halkı sömürmek ve saltanatlarını devam ettirmek için, her türlü sinsi ve gizli yola başvurur. Faşistler, devrimcileri mahkemelere çıkarmadan önce, özel işkencehanelerde işkence yaparlar. Ve kamuoyunu da yalanlarıyla aldatmaya çalışırlar. Bunlar, işkencehanelerde akan kanların kendilerini boğacağını gördükçe daha da azgınlasmaktadırlar. Yurtseverleri yok etmek için bütün bir halkı yok etmek gerekir.

İşkenceleri, faşist baskıları protesto ediyoruz.

Kurtalan Devrimcileri adına Zafer

BİR ASKERİN YAKININA MEKTUBU: İŞÇİLERE SALDIRMAMIZ EMREDİLDİ

Kıymetli kardeşim Mehmet, Satırlarıma başlamadan evvel sonsuz selâmlarımı sunar, ellerinden sıkır, gözlerinden öperim. Nasılsın, iyi misin? Dileğim iyi ve sağlam olmanızdır. Kendine iyi bak, vücudunu sağlam tut ki, yarınlarda işe yarıyasın...

Bana gelince... tek düşünce boynu büküklerdir. Hayatım boyunca ömrümü onların uğruna feda edeceğime söz veririm.

Sizin Pazarcık'ın her köyünden insan var burada. Dört çavuş arkadaş var, biri Maraşlı, biri Elbistanlı, biri Antep'li, biri de Tuncelili. Bu dört arkadaş verilen emirleri uygulamadıkları için disipline atıldılar. Yarın pazar günü burada işçi grevi, direnişi ve yürüyüşü var. Komut geldi,

usta erlerin hepsine hakiki mermi dağıtıldı. Halka sıkmaları için. Emir gelip, kime sıkılacağı sorulunca, komutan başını önüne eğip «İşçilere» dedi. Sakın yanlış anlamayın, erlerin hepsi halk çocuğudur. Çok iyi insanlar. Askerin ismi sığır, ayı, it, eşek, orospu çocuğu... her türlü hakaretler. Dayak bol. Birinin kulak zarı patladı. Birkaçı kafasından yaralandı. Sürünmek, kaz yürüyüşü, dombalma ve her türlü dayak şekli.

İlk gelişimimizde komünizmin kötülüğünden bahsedildi, ırkçılık anlatıldı. Daha beş altı günlük askerken üstüğünden dayak yedim. Hazırolda ellerim bağlı olarak. Çene kemiğim incindi, iki gün yemek yiyemedim. Tabii çavuşlarım çok iyiler, hepsi bana yardım ediyorlar. Satırlarıma son verirken selâm eder, Ali dayımın ellerinden öperim.

Maraşlı

YALÇINTAŞ'IN MİT VE ALMAN POLİSİYLE İŞBİRLİĞİ

Şimdiki TRT Genel Müdürü Nevzat Yalçıntaş 1973 yılı başlarında Batı Almanya'nın Saarbrücken şehrine geldi. Geliş amacı, resmîyetle, DPT ile İsoplan diye bir Alman enstitüsünün ortaklaşa yürüttükleri bir araştırma ile ilgiliydi. Ancak asıl ve tek görevinin bu olduğunu sanmıyoruz. Şöyle ki: Yalçıntaş, üniversite lojmanlarına yerleşti, Türkiyeli gençler arasına sızmaya başladı. O günler Türkiyeli gençler yurdumuzdaki gelişmeleri yakından izlemekte, faşizme karşı mücadele vermekte idiler. İşte bu durumda Yalçıntaş'ın Saarbrücken'de olduğunu haber alan bir yurtsever genç harekete geçti. Bu arkadaşımız, Yalçıntaş'ın Saarbrücken'deki faaliyetlerini araştırdı. Durumu başta Saarbrücken Türkiyeli Öğrenciler Birliği olmak üzere bütün devrimci ve demokrat örgütlere bildirildi. «Faşist Nevzat Yalçıntaş'ı teşhir ve tecrit etme» amacıyla eyleme geçildi. Çıkarılan bir ATÖF bildirisi ile Yalçıntaş'ın kimliği kamuoyuna duyuruldu. Bu protesto eylemi, somut bir olaydan hareketle faşizme karşı bir mücadeleye gelişti. Alman devrimci ve demokratları harekete geçtiler.

Sonuç olarak Yalçıntaş üniversite lojmanlarından kovuldu ve Türkiye'ye geri döndü.

Aradan bir süre geçtikten sonra Yalçıntaş tekrar Saarbrücken'e döndü. Alman arkadaşların yardımıyla, kendisinin siyasi polisin merkezinde oturmakta olduğu tesbit edildi. Bundan sonra adım adım Yalçıntaş'ın MİT adına çalışan bir provokatör ajan olduğu anlaşıldı.

Nevzat Yalçıntaş'ın raporlarına göre harekete geçen Alman polisi Saarbrücken'deki Türkiyeli yurtseverlere saldırı

RESMÎ EŞKİYALARDAN HESAP SORULSUN

29 Ağustos cuma günü polis evimi bastı, beni döverek ve sürükleyerek karakola götürdü. Karakolda işkence gördüm. Bu konuda raporum da vardır.

Bana işkence eden Ruhi Yaman ve Osman Söyler, «Ulan karı, burada kanun da devlet de biziz» dediler. Biz yoksulluk yüzünden Doğu'dan göçetmiş bir Kürt ailesiyiz. Bunu da öğrenen işkenceciler, «Sen ne biçim konuşuyorsun, doğru dürüst Türkçe konuşsana. Bütün Kürtleri yokedeceğiz, Kürtlere yaşama hakkı yok» gibi tehditlerde bulundular.

Gündeliğe giden bir işçi olarak ben anladım ki, polis, esas görevi halka zulmetmek olan silâhlı resmî eşkiyadır.

Bana yapılan bu zulmün HALKIN SESİ'nde yazılmasını ve halkımızın duyup baskı ve işkencelere karşı koymasını istiyorum.

Zulme Son! Millî baskıya son! Gerici ve ırkçı işkencecilerden hesap sorulsun!

Tire'den bir emekçi kadın

Şubat 1974'de çok sayıda yurtsever genç tutuklandı. Bunlardan bazıları bir yıldan fazla bir süre zindanda tutuldu. Serbest bırakılanlardan bazıları tutuklandı. Bazıları hakkında da yeniden tutuklama emirleri çıkarıldı. Davaları halen devam etmektedir.

Ama hiç bir zulüm, faşistlerin ve onları destekleyen iktidarların kesin olarak yıkılıp gitmesini önleyemeyecektir. Alman hakim sınıflarının devlet mekanizması Ömer Özer, Turгут, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu arkadaşları zindanlarda tutmaktadırlar. Ama bu onların gerici ve zulüm düzeninin bir gün elbet yıkılmasını önleyemeyecektir.

Türkiyeli bir devrimci Saarbrücken

SOSYAL - EMPERYALİZME KARŞI BİLDİRİ DAĞITANLARA İŞKENCE

İskenderun'da devrimci işçiler Sovyet sosyal-emperyalizminin faşist MC hükümetine verdiği kredinin içyüzünü halka açıklamak için bildiri dağıttılar. Savcılıktan izinli bildiri dağıtan işçi arkadaşlardan biri polis tarafından yakalandı ve Birinci Şubede dayak yedi. Poliste arkadaşına şöyle dediler: «Kız kaçır, hırsızlık yap, ne yaparsan yap biz seni kurtarıyoruz, ama bu işlerle uğraşma!» Günde bir işçinin ölmesine sebep olan müteahhitlerden kimse hesap sormuyor, hatta işçiler suçlanıyor. Patronlar her türlü yolsuzluğu yaptıkları halde yine desteği onlar görüyor, zulme karşı gelen, bağım sızlık isteyen işçiler dayak yiyor. İşçi arkadaşlarımızın kanlarının akmasından patronlar kadar yeni Rus çarları ve işbirlikçileri de sorumludur.

İŞKENCECİLERE ALET OLMADIK.

İzmir Jan. Mot. T'da askerdim. Oradan Bornova'daki Ege Üniversitesinde çıkan olaylar nedeniyle geçici olarak Bornova'ya gönderildim. O zaman devrimciler neler

yapıldığını size anlatmak istiyorum.

Karakola geldiğimiz günün ikinci günü sağ-sol çatışması var diye, başımızda karakol komutan vekili başçavuş olmak üzere iki manga olay yerine gönderildik. Olay yatıştırıldıktan sonra başçavuş solcu gruptan 13 kişiyi benim mangama teslim etti. Bunları ka-

karakola götürüp nezarethaneye atılmayı, karşı gelen olursa her türlü dayak ve şahsi ceza uygulayabileceğimi söyledi. Daha sonra faşistler serbest bırakıldı, devrimci arkadaşlarımız nezarethanede çeşitli işkenceler yapıldı.

Bu işkencelerde bir keresinde ben de bulundum. Karakol komutanı bize çeşitli dayak atma usullerini gösteriyordu. Biz arkadaşların çeşitli ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyorduk, fakat aramızda komutanın yağcıları olduğundan elimizden fazla bir şey gelmiyordu. Elebaşı diye tanınan iki devrimci arkadaşın başçavuş tarafından tırnakları çekildi. Bize devrimci arkadaşları falakaya yatırmamızı emrediyordu. Fakat biz diğer manganın komutanı onbaşı ile asla böyle işkencelere alet olmayacağımızı kararlaştırdık. Ama bizim yapmadığımız işkenceleri komutanın yağcıları her gün yapıyorlardı.

Bu karakol komutanının yaptığı zulüm ve işkence birkaç kitaba sığmaz. Ben bu kadarını devrimci arkadaşlara duyurmaya çalıştım.

Bir emekçi

OKUYUCULARIMIZA

ABONE KAMPANYASI

19. Sayımızda açtığımız abone kampanyasından sonra dergimize gelen abone sayısı 100'e ulaşmıştır. Geçen hafta içinde kaydettiğimiz yeni abone sayısı 45'dir. Bu 45 aboneden 29'u abone bedeli olarak toplam 2475 lira yollamışlar, 16 abonenin parası henüz bize ulaşmamıştır. Böylece kampanyanın başından beri toplam 58 abone bedeli 4420 lira dergimize gelmiş, 42 yeni abonenin parası henüz elimize geçmemiştir.

BAĞIŞ KAMPANYASI

Dergimize bağış için yaptığımız çağrıya karşılık geçen hafta içinde 632 lira İstanbul, 100 lira Erzurum'dan bir devrimci, 50 lira Antalya'dan bir devrimci ve 25 lira Diyarbakır'dan olmak üzere 807 lira bağış gelmiştir. Böylece kampanyanın başından beri toplanan bağış 2439 liraya ulaşmıştır.

11 Eylül 1975

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md: FIKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/T1, Cağaloğlu, İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad: P.K. 1112, Sirkeci, İst.
- Baskı

Arpaç Matbaacılık

- ABONE ŞARTLARI Yurtiçi: yıllık 125, altı aylık 65 TL. Yurtdışı (uçak): yıllık 200, altı aylık 100 TL.
- İLAN ŞARTLARI Santimi 30 TL *Yayın ilanı çerçevesi 100 TL.
- İSTANBUL DAĞITIMI Fuat BİTE
- İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI Hürriyet Gazete Dağıtım

SEÇİMLERDE HANGİ PARTİYİ DESTEKLEYECEĞİZ ?

12 Ekimde Senatonun üçte biri yenilenecek ve boş olan Meclis ve Senato üyelikleri için ara seçimleri yapılacak. Bu seçimlere, işçi ve köylülerin kurtuluşunu savunacak devrimci bir parti katılmıyor. Parlamento ve seçimler emekçilerin devrim davası için mücadele eden proletarya partisine elli yıldır, kapalıdır. Yasal alanda mücadele edecek bir proletarya partisinin kurulabilmesi bugün her yoldan ağır baskı ve terör altına alınmıştır. Birakalım devrimci bir parti kurmayı ve seçimlere katılmayı, yaşadığımız şartlarda devrimci bir dergi çıkarmak, devrimci bir sendika çalışması yürütmek, bağımsızlık için yürüyüş ve toplantı yapmak dahi, faşist terörle, komando kurşunlarıyla, elektrik işkencesi ve zindanla karşılaşılıyor. Hakim sınıflar, emekçi yığınların yasal örgütlenme, söz ve basın hürriyetlerini her gün şiddetle ezmeye çalışıyorlar.

Ne var ki bütün hürriyetler gibi, yasal siyasi parti kurmak da, proletarya için mücadeleyle kazanılabilecek bir hak. Biz, bu olanağın yaratılması için verilecek mücadeleyi küçümsemiyor, tam tersine ciddiye alıyoruz. Türkiye'de revizyonist veya reformcu türden değil de, devrimci bir partinin kurulması şartlarının yaratılması, halkın mücadelesinin ürünü olacaktır.

Eğer bugün devrimci proletarya için seçimlere örgütsel olarak katılma imkanı olsaydı, devrimciler bu konuda duraksamıyacak ve elbette seçim olanaklarını da kullanacaklardı. Fakat bugün seçimlere katılmak bir yana, yasal bir proletarya partisi dahi yoktur. Bu sebeple bugün tartışabileceğimiz konu, seçimlere katılmak değildir. Başka bir parti desteklenebilir mi ve seçimlerde proletaryanın tutumu ne olmalıdır? Bu soru üzerinde durabilir ve tartışabiliriz.

BUGÜN BOYKOT ÇAĞRISI DEVİRİM YOLUNU GÜÇLENDİRMEZ

Türkiye'ye seçimler ve parlamento yoluyla demokrasi gelebileceği hayali içinde değiliz. Tam tersine bu hayallerin yıkılması gerektiği görüşüdeyiz. Çünkü demokrasi, seçim ve parlamento demek değildir. Demokrasi her şeyden önce ortaçağ kalıntılarının bütün yurttan temizlenmesi, özellikle köylünün toprağa ve hürriyete kavuşmasıdır. Emekçi halk için demokratik hürriyet ve kurumlar, ancak orta çağ kalıntılarının her alanda tamamen tasfiye edildiği bir temel üzerinde yükseltilir. Bu sebeple demokrasinin gerçekleşmesi, feodal kalıntıların kökünü kazıyacak bir devrim meselesidir. Hürriyetlerin sınırlarını genişleterek reform yoluyla demokrasiye ulaşılacağı görüşünü bu sebeple reddediyoruz. Bununla beraber biz, demokratik kazançların korunması ve geliştirilmesi uğruna mücadeleyi de her zaman önemli gördük ve görüyoruz.

Evet, demokrasi bir devrim meselesidir. Seçimler yoluyla demokrasiye ulaşamayacağımızı. Türkiye önümüzdeki yıllarda yaşayacaktır. Ne var ki mesele, bu gerçeği geniş halk yığınlarının kendi tecrübeleriyle görmesidir. Proletarya, her zaman devrim yoluyla demokrasiye ulaşmanın pro-

pagandasını yapmalı ve halka her olanaktan yararlanarak bu yolu göstermelidir. Fakat bu, sadece soyut olarak «devrim» lafı etmekle karıştırılmamalıdır. Proletarya, sonuç olarak devrim yolunu güçlendirecek, parlamenter ve reformcu hayalleri yıkacak çeşitli olanakları kullanmalı ve çeşitli taktiklere başvurmalıdır.

Biz bugün seçimlerde genel bir boykot çağrısını, devrim yolunu güçlendirecek bir tutum olarak görmüyoruz. Bugün boykot, MC faşizminin ekmeğine yağ sürecektir. Diğer taraftan boykot, reform yoluna bağlanan umutların boş olduğunu da gözler önüne seremeyecektir. Bu sebeple biz, bu seçimlerde halkın oy verebileceği basit bir program ilan ediyoruz. Bu program bir demokratik devrim programı değildir. Ama emekçi halkın oy verebileceği bir parti varsa, bu parti en azından bazı temel noktaları savunmalıdır.

EMEKÇİLERİN OY VEREBİLECEĞİ ASGARİ PROGRAM

CHP, seçime katılmadıkları için devrimcilerin kendisini desteklemeye mecbur olduğunu düşünmektedir. Oysa devrimciler için böyle bir mecburiyet yoktur. Devrimciler, bugünkü şartlarda ancak bazı temel program maddelerinin yapılması uğruna, halkı belli bir partiye oy vermeye çağırabilirler. Halkı oy vermeye çağıracağımız parti veya adaylar, en azından şu temel noktaları savunmalıdır:

1. Yurdumuzun bağımsızlığı için iki süper devlete karşı açık ve kararlı mücadele. Üçüncü Dünya ülkeleriyle birlik. NATO'dan çıkılması, yurdumuzda bir tek yabancı asker ve üs kalmaması. Yabancı asker ve üslerden arınmış bağımsız Kıbrıs'ın gerçekleşmesi için, Türkiye'nin Birleşmiş Milletler kararlarını uygulaması.

2. Başta 141, 142 ve 146. maddeler olmak üzere bütün faşist kanunların temizlenmesi. Emekçi halk için düşüncüyü açıklama ve örgütlenme hürriyeti. Faşist zulüm ve işkencenin hesabının sorulması ve sorumluların cezalandırılması. Devlet mekanizmasının faşistlerden temizlenmesi, siyasi mahkum ve tutuklulara hürriyet.

3. Ağa topraklarının, toprak işleyenin, su kullananın esasına göre topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılması. İki sene içinde bütün Türkiye'de uygulanacak köklü bir toprak reformu. Köylülerin tefecilere ve bankalara olan borçlarının silinmesi.

4. İrkçi baskılara, milli eşitsizliğe ve Doğu'da komando zulmüne son verilmesi.

5. Hayat pahalılığına, yiyicilik, yolsuzluk ve rüşvete son verecek, emekçi halkın hayat şartlarını düzeltecek etkili tedbirler alınması. Yeni konut sağlanmadan gecekonduların yıkılmasına son verilmesi. İş güvenliği, sendika hürriyeti ve sekiz saatlik iş gününü güvence altına alacak yasal ve pratik tedbirler alınması.

Seçim bildirilerinde ve açıklamalarında bu temel noktaları savunacak parti ve adayları destekleyeceğiz.

TBP veya CHP yukardaki noktaları savunur ve seçim bildirilerine koyarlarsa, bundan kazançlı çıkan halk olacaktır ve biz böyle bir durumu sevinçle karşılarız. Çünkü halkımızın bugünkü temel ihtiyaçları daha geniş kitlelere yayılmış ve güçlenmiş olacaktır.

Diğer bir ihtimal ise, bu seçim programının, seçime katılan reformcu partiler arasında yankı uyandırmamasıdır. Bu durumda ise, kimden ne beklenebileceğini görenlerin sayısı artmış olacaktır. Bu da bir kazançtır.

SEÇİMLERDE İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI BAĞIMSIZLIK BAYRAKLARINI YÜKSELTELİM

Seçimlere katılan çeşitli partilere karşı tutumumuzu da oy verme meselesi dışında açıkça tespit etmeliyiz. Yurtsever nitelikte bir parti olan TBP'yi ve reformcu-liberal burjuvazinin CHP'sini, faşist MC partilerinden her zaman ayırdık ve bugün de ayırıyoruz. CHP'yi MC faşistleri ile aynı sepete atan ve esas vuruşu CHP'ye yönelten tutumu doğru bulmuyoruz. Bu tutum, doğrudan doğruya MC faşistleri ve revizyonistler tarafından desteklenmektedir.

Devrimciler, seçim dönemindeki propaganda çalışmalarında, seçime katılan partiler arasında esas vuruşu MC partilerine yönelteceklerdir. Onların faşist ve gerici yüzlerini bütün halka göstermeli, AP adayı Faik Türün ve Ali Elverdi gibi 12 Mart işkenceci ve cellatlarından zulmün hesabını sormalıyız. Seçime katılmasalar bile, Brenev takıpcısı «TKP», TSİP ve TİP adlı revizyonist partilerin gerçek niteliğini halka açıklamalıyız. Bu partiler, sosyal - emperyalizmin ihraç ettiği zincir ve boyunduruğun Türkiye'deki acentalarıdır. Bu partiler, devrimin ve bağımsızlığın MC faşistleri kadar düşmanlardır.

İkinci olarak, seçimlerde liberal burjuvazinin reformcu ve parlamentocu tutumlarıyla da mücadele etmeliyiz. CHP, iki süper devlete karşı teslimiyetçi bir tutum içindedir. Diğer yandan CHP, faşist 12 Mart generalleriyle de uzlaşmaktadır. İki süper devlet ve faşizmle uzlaştığı, Kıbrıs'tan askerlerin çekilmesine karşı çıktığı bütün noktalarda CHP'yi eleştirecek, parlamenter ve reformcu hayaller yayılmasına karşı halk kitlelerini uyacağız. Bununla beraber, MC faşistlerini bırakıp CHP'yi esas düşman alan, CHP toplantılarında konuşmacıları susturmaya ve çatışma çıkarmaya çalışan davranışlara da dikkat çekmek istiyoruz. Bu davranışların devrimcilerle ve Marksizmle bir ilgisi yoktur. Devrimci sloganları, mitinglerde, yürüyüşlerde, MC faşistlerinin, komandoların ve revizyonistlerin saldırılarını göğüsleyerek yayalım. Yoksa bu sloganları CHP tabanındaki yurtseverlerle kavga çıkarmanın bir aleti haline getirmeyelim. Ecevit'in hoşgörüsüne güvenerek slogan bağlamak yiğitlik değildir. Devrimcilik, doğru sloganları faşist ve revizyonist saldırıları göğüsleyerek bağımsızlık miting ve yürüyüşlerinde taşımaktır.

Bütün bunların yanında, milli meseleyi iki süper devlete karşı mücadeleden koparan her davranışı, işine geldiği yerde sosyal-emperyalistler veya ABD emperyalistleri de destekler.

TBP ve CHP'nin iki süper devlete ve faşizm karşı, bağımsızlık ve demokrasiden yana her tutumunu ise destekleyeceğiz. Ecevit'in halkı faşist saldırılar karşısında boyun eğmemeye çağırmasını ve zulmün hesabını sormaktan söz etmesini olumlu karşılarız. Bu tutumu devam ettiği sürece destekliyoruz.

Seçimler, devrimciler için iki süper devlete, MC faşizmine ve revizyonizme karşı aktif bir mücadele zemini olmalıdır. Siyasete karşı ilginin arttığı bu dönemde devrimci fikirlerimizi kitleler içinde yaymalı, tek kurtuluş yolu olan devrimin propagandasını yapmalıyız. İki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını daha yükseklere kaldırmalı, faşist zulme karşı geniş halk yığınlarını seferber etmeliyiz.

BAĞIMSIZLIK ANDI

BİZ DEVRİMCİLER/ TOPRAKLARINDA
TEK BİR YABANCI ASKER/ VE ÜS
BULUNMAYAN/ HER ALANDA/ KENDİ
GÜCÜNE DAYANAN/ GERÇEK SOSYALİST
ÜLKELER/ VE ÜÇÜNCÜ DÜNYAYLA
BİRLEŞEN/ TAM BAĞIMSIZ/ VE BLOKSUZ
TÜRKİYE İÇİN/ EMPERYALİZME/ VE
SOSYAL - EMPERYALİZME/ AMERİKAN
VE RUS UŞAKLIĞINA KARŞI/ ÇEKİNMEDEN/
YILMADAN/ UZLAŞMADAN/ KANIMIZIN
SON DAMLASINA KADAR SAVAŞACAĞIMIZA/
ANDIÇIYORUZ.

İşkence ve zulmün

Yurtseverler seslerini yükseltiyor

NIYAZİ ÜNSAL :

... Ülkenin hemen her yanında olay çıkaran, saldırı üstüne saldırı düzenleyenlerin başı, bugün Milli Güvenlik Kurullarında, yani başınızda oturmaktadır. Devleti teslim etmeyeceğiz dediğiniz şeriatçılar her örgütün içinde kol gezmektedir...

Adana'da «Ne Amerika, ne Rusya» dediği için gençlerin üstüne ateş açılmaktadır...

(Niyazi Ünsal'ın Korumak için açtığı mektubu, Cumhuriyet, 9 Eylül 1975)

OKTAY AKBAL :

Tam bağımsız ve bloksuz Türkiye... Bu hepimizin özlediği bir amaç değil midir? Çukurova'da ilerici kuruluşlar İncirlik Üssüne doğru bir yürüyüşe geçtiler geçen gün. Yürüyüşçüler Adana'nın Ziya Paşa caddesinden geçerken MHP İl Merkezinden taşınan kurşun yağmuruna tutuldular...

Partizan yöneticiler, MC'nin yetkilileri, bilmelidirler ki, bir

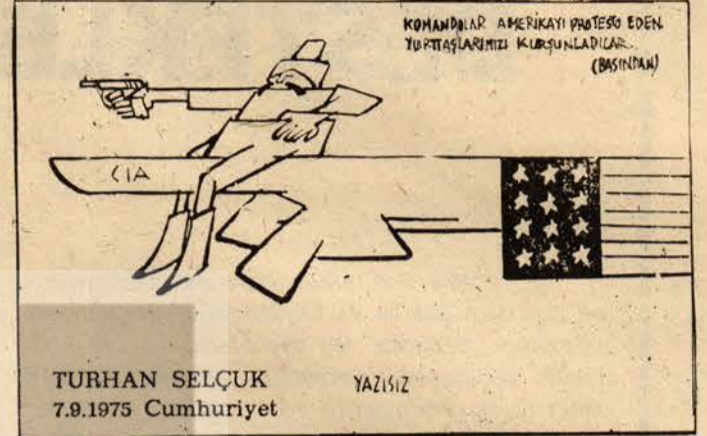
Aslan ve Hüseyin İnan'ın katili Ali Elverdi, Adalet Partisi'nin milletvekili adayı olarak Bursa halkının önünde boy gösteriyor.

12 Mart zulmünün sorumluları sadece AP listelerinde değil. 12 Mart döneminde fa-

şist zulmün baş destekçilerinden olan Hayri Mumcuoğlu CHP'nin Tekirdağ adayı. 12 Mart'ta Deniz Kuvvetleri Komutanı olan Kemal Kayacan, Trabzon'da CHP listesinde ikinci sırada.

Şüphesiz 12 Mart zulmünün

sorumluları bunlardan ibaret değildir. O zamanın sıkıyönetim komutanlarının hepsi bu zulümden sorumludurlar. İşkenceler bunların talimatlarıyla, hatta bizzat başında bulunmalarıyla uygulanmıştır. Yunan faşistleri halka yaptık-

gün bu yanlış, bu yasa dışı eylemlerin hesabı sorulacaktır.

(Oktay Akbal, Cumhuriyet, 3.9.1975)

İLHAN SELÇUK :

... Geçenlerde Adana'da «Bağımsızlık Yürüyüşü» düzenlendi. Bilinçli gençler, Türkiye'ye ambargo uygulayan ABD'ne karşı bir protesto yürüyüşü yaptılar. İncirlik üssünün kapatılması ve kaldırılması istemini vurgulamak istediler. Ellerindeki döviz

lerde yazılı ilkelerin birinci sırasında şöyle yazıyordu:

— Tam bağımsız Türkiye... Komando gençler, bu yürüyüşü MHP binasının damında taşladılar, kurşunladılar. Deme ki bunlar, İncirlik üssünde Amerikalıların yan gelmesini istiyorlar; yabancı bir devletin Türkiye topraklarındaki çıkarlarını savunuyorlar; Amerika hesabına kendi kardeşlerini kurşunluyorlar.

Polis, damdaki komandoyu bıraktı; Amerika'yı protesto eden gençleri Emniyetin bodrumları

İşkenceciler gene işbaşında. 12 Mart zulmünün baş sorumluları AP ve CHP listelerinde. İşkenceciler, zulmettikleri, işkence yaptıkları halktan oy istiyorlar. Bugün hâlâ işbaşında olan meslektaşları ise bağımsızlık isteyen yurtseverlere işkence yaparak sanatlarını devam ettiriyor. Adana, Ankara, İzmir'de Amerika ve Rusya'ya karşı yürüyüşler, miting yapanlar elektrik ve falaka işkencelerine maruz bırakılıyor. Bu zulüm ve işkence karşısında susulacak mıdır? 12 Mart işkencecilerinin listelerine geçip halktan oy istemelerine ses çıkarılmayacak mıdır?

YUNAN FAŞİSTLERİ HESAP VERİYOR

Yunanistan'da, halka yedi yıl boyunca zulmeden faşist cuntanın elebaşları hesap verdiler ve çeşitli ağır cezalara çarptırıldılar. Yunan

faşist çetesi, halka hudut tanımadan saldırmış, binlerce devrimci ve yurtseveri zindanlara doldurmuş, en ağır işkenceleri uygulamış, yüzlerini katletmişti. Yunanistan'daki işkenceciler de şimdi yaptıkları zulmün hesabını veriyorlar, uyguladıkları işkenceleri itiraf ediyorlar, birbirlerini suçluyorlar.

TÜRKİYE'DEKİ FAŞİST CELLATLAR İSE «GÖREV» BAŞINDA

Türkiye'de ise 12 Mart'ın baş sorumluları milletvekilliği ve senatörlük adaylığı ile taltif ediliyor. İşkenceci başı olduğunu büyük gazetelerde çarşaf çarşaf ilan etmiş olan Faik Türün, Adalet Partisi'nin İstanbul Senatör adayı. «Fırtına» tatbikatları adı altında kan kusturduğu İstanbul halkından, patronlarla ele grevlerini yasaklayıp, kurşunlattığı işçilerden oy istiyor! Deniz Gezmiş, Yusuf

İki süper devlete karşı yürüyüş yapan yurtseverlere bomba atan faşistler.

Amerika ve Rusya'ya karşı yürüdüler işkence gördüler

Amerikancı MC iktidarı, 12 Mart'ın faşist zulüm yöntemlerini uygulamaya devam ediyor. Faşist iktidarın işkencecileri, bağımsızlık ve demokrasi isteyen devrimcilere ve yurtseverlere elektrik ve falaka işkencesi uyguluyor. Son olarak Çukurova'da Amerika ve Rusya'ya karşı bağımsızlık yürüyüşü yapan devrimciler, poliste elektrik işkencesi gördüler.

İşkence, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halkın mücadelesi karşısındaki çaresizliklerinin bir eseridir. Faşistler, işkence ve zulüm uygulayarak dehşet ve korku yaratacaklarını sanıyorlar; devrimcilerin gözünü korkutup yılmınlığa düşürebileceklerini ümit ediyorlar. Elektrik işkencesi, ancak ondan medet uman faşistlerin ve revizyonistlerin gözünde korkunç ve dehşet vericidir. Halkın kurtuluşuna gönül vermiş devrimciler için ise azim ve fedakarlığı artıran bir kırbaç vazifesi

Amerika ve Rusya'ya karşı yürüdüler, baskı ve işkence gördüler. Gün Zileli (ortada) ve diğer yurtseverler.

görür.

İşkencenin dayanılmazlığı yolunda faşistlerin ve revizyonistlerin yaptığı propagandalara aldirmayalım. Halk kitlelerinin mücadelesi, işkence ve zulümden medet uman emperyalist uşaklarını tarihin mezarına gömecektir.

- 141,142,146 ve diğer faşist kanunlar kaldırılmalıdır
- Emekçi halka düşünce ve örgütlenme özgürlüğü
- Faşist zulüm ve işkencenin hesabı sorulmalı, sorumluları cezalandırılmalıdır
- Devlet mekanizmasındaki faşistler temizlenmelidir
- Hapisteki devrimciler ve yurtseverler serbest bırakılmalıdır

Hesabı sorulmalıdır

na tıktı...

(İlhan Selçuk,
Cumhuriyet, 5.9.1975)

MEHMET CAN :

... Bağımsızlık yürüyüşünde MHP binası önünden geçerken gençler binlerce halkın ve basın mensuplarının gözleri önünde komandoların küfür, dinamit, taş ve silâhlarla tecavüzüne uğramışlar, polisler komandolar hakkında hiç bir işlem yapmadıkları gibi, Vilâyet binası önünde tecavüze uğrayan gençler polis tarafından ikinci defa dayaktan geçirilmişlerdir. Komandolardan gözaltına alınan tek kişi yoktur. Gençler yürüyüş esnasında «Ne Rusya ne Amerika, Bağımsız Türkiye» sloganlarını kullanmışlardır. Bağımsızlık sloganı sadece emperyalist devletlerin sömürgelerinde yasaklanır...

(Adana milletvekili
Mehmet Can'ın İçişleri
Bakanlığına gönderdiği
telgraftan,
Yeni Ortam, 5.9.1975)

ları işkencenin hesabını verirken, Türkiye'dekiler en yüksek devlet kademelerinde görev başındalar.

Halkımız işkencecilere oy vermek değil, onlardan hesap sormak istiyor. Seçime katılan partilerden, işkencecilerin devlet mekanizmasından temizlenmelerini talep ediyor.

12 Mart zulmünden, faşist zalimler kadar bu zulüm karşısında boyun eğenler de sorumludur. Yapılan işkence-leri halktan gizlemeye çalışmak, geçmişe sünger çekmek, zulme ortak olmaktır ve bugünkü zulmü davet etmektir. Bazı aydınlar, işkencecilerden bir kısmını teşhir ederken, bir kısmının hiç sözünü etmiyorlar. Bu tutumun haklı bir gerekçesi olamaz. Hal-

ka yapılan zulüm ve işkenceyi uzun süre gizlemek mümkün değildir. Bütün yurtseverlere ve devrimcilere düşen görev, işkencecilerin hepsini tek tek teşhir etmek, onlardan hesap sormaktır. Geçmişteki zulmün hesabı sorulmaz, bütün işkenceciler teşhir edilmezse, zulüm ve zorbalığın hiçbir zaman sonu gelmez.

SAFLAR YENİDEN ÇİZİLİYOR, YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

12 Mart faşizminin bataklığında yetişen TSİP revizyonist elebaşları, şimdi de devrimcilere provokatör diyerek, onlara uygulanan faşist terör karşısında susulmasını öğütüyor. TSİP revizyonistleri «İlke» dergilerinde (sayı: 21) şöyle yazıyorlar: «... İşçi sınıfının birliğini ve mücadelesini veya bizzat demokratik mücadeleyi provoke eden ve somut olarak karşı devrimci bir çizgi olmadıkça anti-demokratik baskılara maruz kalan her kişiye... sahip, çıkılması gerekir.» Sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistlerin faşist yüzü gün geçtikçe daha açığa çıkmaktadır. Onlar hem bağımsızlık isteyen devrimcilere saldırıyor, hem de faşist teröre ses çıkarmayın diyerek faşizmin yarıdakçılığını yapıyorlar.

Bugün bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de saflar yeniden çiziliyor. Marksizm sahtekarlığı yapan Brejnev takipçileri her ülkede karşı-devrim saflarında yerlerini alıyorlar. Buna karşılık, revizyonistlerin karalamaya çalıştığı birçok yurtsever ve demokrat, Marksizm edebiyatı yapmadan emperyalizm uşaklığına ve faşist zulme karşı saf tutuyorlar.

Kimdir anti - emperyalist ve anti-faşist? Bloksuzluğu savunmak faşizmdir diyen TSİP revizyonistleri mi, yok-

sa «Bloksuzluk hepimizin lemidir» diyen Oktay Akbal mı? Kimdir yurtsever? İki süper devlete karşı çıkmak emperyalizme hizmettir diyen revizyonistler mi, yoksa «Bağımsızlık sloganı sadece sömürgelerde yasaklanır» diyen Mehmet Can mı? Kim-

dir demokrat? Devrimcilere yapılan faşist teröre ses çıkarmayalım diyen Kitle ve İlke dergileri mi, yoksa İncirlik Yürüyüşüne yapılan faşist saldırıya karşı çıkan İlhan Selçuk ve Turhan Selçuk mü?

Marksizm kalpazanlığı yapan bir revizyonist olmaksızın, dürüst bir yurtsever ve demokrat olmak bin kere daha iyidir. Biz, ülkelerinin bağımsızlığını isteyen ve faşist teröre karşı çıkan yurtsever ve demokratlara saygı duyuyoruz.

BÜTÜN HALK İŞKENCECİLERİ MAHKUM ETMELİDİR

Faşistlerin ve revizyonistlerin çabaları boşunadır. Halkımız işkencecilerden nefret ediyor. Zalimlerin yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak faşistler ve yarıdakçılıarı yıkılacaktır. Emekçi halkımız, devrimci, yurtsever ve demokratlar 12 Mart'ın sorumlularından ve tek tek bütün işkencecilerden zulmün hesabının sorulmasını istiyor.

OKUYUCU MEKTUPLARI

Devrimci Gençlik Birliği mücadelesine devam edecek

Hakim sınıflar, ta başından beri, devrimci görüşleri benimseyen ve bu uğurda mücadele veren derneklere, yayın organlarına, tiyatrolara baskı uyguluyorlar. Bundan önce Ankara'da Yurtsever Gençlik Derneği ve Devrimci Gençlik Birliği, «gizli örgüt» oldukları gerekçesiyle kapatılmışlardı. Son olarak da Ankara Devrimci Gençlik Birliği, aynı bahaneyle kapatıldı.

Hakim sınıflar DGB'nin varlığına niçin tahammül edemiyorlar?

Biz, Ankara DGB olarak kurulduğumuzdan bu yana, emperyalizme, faşizme ve revizyonizme karşı mücadele ettik. Geniş gençlik kitlelerini emperyalizme ve sosyal - emperyalizme karşı birleştirmek için çaba sarfettik.

Biz, yurdumuzda tek bir yabancı asker ve üs istemiyoruz.

NATO'dan çıkılmasını, ikili anlaşmaların yırtılmasını savunuyoruz.

Biz, ne Amerika'nın, ne Rusya'nın kölesi olmayı istemiyoruz. Üçüncü Dünya ile birleşen bağımsız, bloksuz Türkiye istiyoruz.

Üniversitelerin özerk ve demokratik olmasını, herkese yüksek öğrenim hakkı tanınmasını istiyoruz.

İşçilerin iş güvenliği, sigorta hakkı, sendika özgürlüğü ve sekiz saatlik işgünü; köylülerin toprak ve hürriyet; tüm emekçilerin demokratik haklar için verdiği mücadeleyi sonuna kadar destekliyoruz.

«Mamak'ta baskı ve eziyet gördük»

Geçtiğimiz 24 Haziran günü, SBF önünde iki bini aşkın öğrenci ve gençlik kitleleri, eğitim eşitsizliği ve demokratik haklar için, faşist komandoların, asker ve emniyet mensuplarının saldırısına karşı, yığıtçe direndik. Polis yurtları basarak, buralarda yatan yüz kırk üç öğrenciyi topladı. Bu öğrencilerin çoğu imtihan salonu olarak ayrılan Kız Öğrenci Yurdunun alt katında, diğerleri de emniyette üç-dört saat cop, yumruk, dipçik ve tekme ile aralıksız olarak dövüldüler. Özellikle genç ya da liseli devrimcilere çok daha fazla eziyet edildi. Onların daha az dayanıklı olduğunu, bu yüzden de «Kim taş attı, teşhis et» şeklindeki isteklere boyun eğecekleri sanılıyordu. Bunu açıkça belirttiler de... Ancak ne onların, ne de daha sonra Mamak Askeri Cezaevindeki inzibatların saatlerce süren zulmü, devrimci gurur ve azmi zedeleyemedi. Özellikle genç arkadaşların devrimci tavırları son derece gurur vericiydi. Polis da hi bunu, «Bunların kafasını kessen, konuşmazlar» diye ifade etmek zorunda kalıyordu. Bütün bu baskılara yığıtçe göğüs geren öğrenciler, gece geç vakit Mamak'a götürüldüler. Burada yine dövüldüler, kör makinalarla saçları kesildi ve As-

keri Cezaevinin koğuşlarına dolduruldu- lar.

Baskılar içerde de devam etti. inzi- batlar, «Siz Ecevitçi misiniz lan? Bir daha gelerseniz, yandınız... Hepinizin anasını belleyeceğiz... Bu copları sokacağız...» gibi küfürlerle ve türlü bahaneler bularak hemen her gün beş-altı arkadaşı dövüyorlardı. Cezaevinin baş sorumlusu bir Albay tehditkar bir konuşma yaptı ve onun «burada yiyip içiyorsunuz, rahatsız ama yine de sizden evvelkilerin yaptığı gibi çıkınca, bize eziyet ettiler, dayak yedik diyerek namertlik edecek misiniz?» sorusuna devrimciler karşı çıktılar ve vücutlarındaki yaraları gösterdiler. Bunun üzerine Albay, asıl kendisi namertlik yaparak «Ne, bunu subaylar mı yaptı?» dedi.

Sıkıyönetim hakimlerinin «kısa kesin, polis ifadenizi yalan yazacak değil ya, dayak yemişsen bana ne, ifademi kabul ediyorum de...» şeklindeki baskılarına rağmen, devrimciler baskıları, dayak ve anti - demokratik tutumu ifadelerine geçirdiler. Bir devrimcinin, «Bizi dinlene dinlene dövüldük» sözü ile hakimler «demek sayıları azmış» diye alay ediyorlardı.

DTCF'den bir okuyucu

LİCE'NİN GERÇEK KATİLİ FAŞİST İKTİDARLARDIR

Halkımız Doğu bölgesindeki depremde binlerce can daha verdi. Diyarbakır'ın Lice ilçesi yerle bir oldu. Lice ve Hani'nin köylerine hâlâ ulaşılabilmiş değil. Tunceli, Elazığ, Diyarbakır, Mardin ve Urfa illerimize bağlı bazı köy ve kasabalarda deprem ağır hasarlara yol açtı. Evleri başlarına yıkılan, yaralanan, ölen binlerce yurttaşımızın durumuna önüne geçilmez tabii afetler mi yol açtı? Her depremde ortaya çıkan büyük felaketler bir kader midir? Hayır! Ölen binlerce yurttaşımızın katili, emperyalist uşağı faşist iktidarlardır.

Neden depremlerde binlerce emekçi ölüyor? Çünkü, yurdumuzda milyonlarca köylü, emeğinin ürünü ağalara, tefecilere kaptırmaktan kendine sağlam bir dam yapamıyor. Milyonlarca işçi ve yoksul halk, şehirlerde yıkık dökük gecekondularda barın-

maya çalışıyor. Sıkıştırılmış çamurla inşa edilen evler gün geliyor, deprem oluyor ve emekçilerin üzerine çöküyor.

Lice bir dağın eteğine kurulmuş birkaç bin nüfuslu bir kasabamızdı. Deprem sonucu dağ, kasabanın üstüne yıkıldı ve artık Lice diye bir yer yok! Kasabanın Belediye Başkanı Halil Akgül diyor ki:

«Daha 1966 yılında, dağlık yamaçta bulunan Lice'nin bir bölümünün sürekli heyelan (toprak kayması) tehlikesi nedeniyle düzlük araziye taşınması planlanmıştı. Ancak aradan geçen on yıl içinde bu konuda tek bir işlem yapılmadı. Lice'nin gerçek katili eski iktidarlar ve İmar İskân Bakanlığıdır. İşte Lice bugün haritadan silinmiştir.»

Hakim sınıfların devleti, Kürt halkını millî baskı ve zulüm altında tu-

tabilmek için Doğu Anadolu'yu sefalete ve karanlığa mahkum etmiştir. Barınak, doktor, ilaç, yol... Hakim sınıf siyasetçilerinin dilinde bu meseleler, sadece depremlerde ve seçimlerde yer alır. Halktan vergi olarak toplanan milyarlar ise, kredi ve teşvik tedbiri olarak, işbirlikçi patronlara ve toprak ağalarına yedirilir.

Hakim sınıfların sözcüleri Lice halkına yardım elini uzattıklarını ve hiç bir fedakârlıktan kaçınmayacaklarını iddia ediyorlar. Hangi yardım? Onlar senelerdir Doğu'nun yoksul Kürt emekçilerine zulmediyorlar. Daha derгимizin 11. sayısında yer alan CHP Lice Gençlik Kolu ve Töb-Der Lice şubesinin ortak bildirisinde, Lice'nin Karahasan mahallesine bağlı Kırbaif mezrasında, Celik ve Sise köylerinde, Lice-Hani yolunda halka uygulanan zulüm anlatılmaktaydı. Evli kadınlara

zorla tecavüz eden, halka eziyet ve işkence eden, halkın malına, canına, namusuna kasteden devlet güçlerinden, Jandarma Komutanından Teğmen Fehmettin Sezer'den söz edilmekteydi.

Bugün bu yerler tamamen yıkılmış, zulmedilen yoksulların çoğu ölmüştür. Şimdi hayatta kalan birkaç yüz emekçiye bu devlet güçleri mi yardım elini uzatacak? Onların uzatacakları el, olsa olsa hırsızlık, yağma ve çapulculuk içindir.

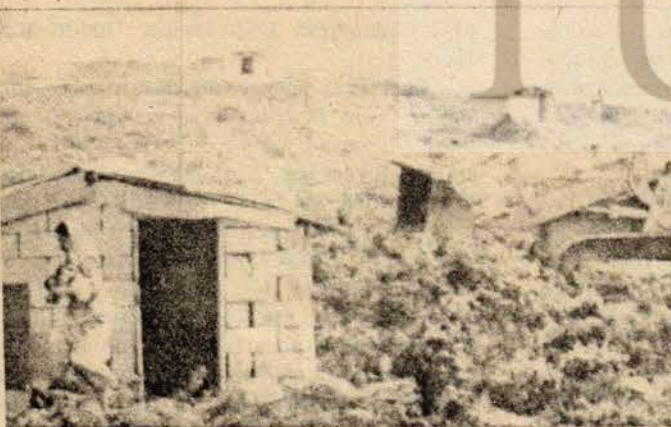
Gazeteler bölge halkının durumunun perişan olduğunu, enkaz altında kalan yüzlerce cesedin kokmaya başladığını yazıyor. Halk, aç, susuz ve açıktadır. Bölgedeki güvenlik kuvvetleri ise, yıkılan cezaevinin enkazından kurtulmaya çalışan mahkumları kollamakla meşguldür. Lice halkı yardımını civar kasaba ve illerdeki halktan görmektedir. Öte yandan, köylere ulaşmak için Lice'ye getirilen helikopterler bile büyük bir gazetenin fotoğrafçısının emrine verilmiştir.

Şimdi karaborsacılar, vurguncular ve resmi hırsızlar, yabancı devletlerden gelecek yardımları bekliyorlar. Bütün depremlerde olduğu gibi, yine yardım olarak gelen yiyecek ve giyecek maddelerine, konservelere el koacak, bu mallar büyük şehirlerde yüksek fiyatlarla burjuvaziye satılacaktır.

Şimdi faşist iktidarın ortağı Üçüncü müteahhit ve Süleyman Demirel'in kardeşleri, yeni vurgunlar vurmak için kolları sıvamışlardır. Kardeşleri Varto'daki depremde devlet adına yapılan inşaatlardan milyonlar vuran Süleyman Demirel, Lice'yi ziyaretinde en çok yeni yapılacak fabrikasyon evler meselesi ile ilgilenmiş, halkla konuşmamıştır bile.

Lice'de halk İmar İskân Bakanı Nurettin Ok'u ve Bayındırlık Bakanı Fehmi Adak'ı protesto etmiştir. Halkla emniyet kuvvetleri arasında tartışmalar başlamıştır. Yoksul Kürt emekçileri binlerce Doğulunun katilinin kim olduğunu görüyor. Halkı yoksulluğa ve felâketlere mahkum eden sömürücü ve zalimlerin faşist düzeni yıkılacaktır.

ÜMRANIYE'DE GECEKONDU YIKIMI

Deprem değil, gecekonda yıkımı

Halk bunu unutmaz

Lice kasabasının yerle bir olduğu, Doğu Anadolu'da binlerce yurttaşımızın hayatını kaybettiği 6 Eylül Cumartesi günü, İstanbul, Ümraniye semti halkının da evleri başlarına yıkıldı. Halk düşmanı iktidarın polisleri gecekonda halkına saldırdılar ve pek çok gecekonduyu içindeki eşyala-

ıyla beraber yıktılar. Gecekonda halkı saldırganlara karşı kararlılıkla direndi. Devrimci gençler emekçi halkla omuz omuza dövuştüler. Bir çatı altında barınabilmek ve birkaç parça eşyasını korumak için mücadele eden halktan pek çok kişi, polis tarafından gözaltına alındı.

İki süper devlet çekin elinizi Ortadoğu'dan

ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki rekabetin her geçen gün yoğunlaştığı Orta Doğu'da, Mısır ile İsrail arasında bir «kısmi ara anlaşma» imzalandı. Bu anlaşmanın önemli bölümleri henüz gizli tutuluyor. Bununla beraber belli başlı maddelelerin üç bölümünde toplandı; biliniyor. Birinci olarak, bu anlaşma, Sina'daki İsrail birliklerinin birkaç kilometre geri çekilmesini, buna karşılık her iki ülkenin birbirlerine karşı şiddete başvurmamayı kabul etmelerini öngörüyor. İkinci olarak, Mısır ve İsrail silahlı kuvvetleri arasındaki «tampon bölgeye, Amerikan gözetleme istasyonları ve «uzman»ları yerleştiriliyor. Üçüncü olarak, ABD, İsrail'in sözümona «güvenlik ihtiyaçları»nı karşılamak üzere, bu ırkçı ve istilacı ülkeye milyarlarca dolarlık en modern silahları vermeyi kabul ediyor. Bütün bunlar, Mısır ile İsrail arasındaki bu ara anlaşmanın, Kissinger'in iddia ettiği gibi «bölgeye barış getirmek» şöyle dursun, tam tersine, gerek iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesini, gerekse bölge halklarının iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelesini şiddetlendireceğini gösteriyor.

AMERİKAN VE SOVYET GİZLİ DİPLOMASİSİ

Bu ara anlaşmasının imzalanması, gerek Arap ve Filistin halklarının haklı davasına karşı, gerekse hegemonya çatışmasındaki rakibi Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı, Amerikan emperyalizminin kısmi bir başarısıdır.

İsrail'in Mısır, Suriye ve Ürdün'den geniş topraklar ele geçirdiği 1967 savaşından sonraki dönemde, her iki süper devlet, Arap ve Filistin halklarına «ne savaş, ne barış» durumunu kabul ettirmeye çalıştılar. Çünkü bu durum, kendi nüfuz alanlarını koruma ve birbirlerinin nüfuz alanlarını ele geçirme çabaları için en elverişli ko-

şulları yaratıyordu. Ne var ki Arap ve Filistin halkları, 1973 Ekim Savaşı'nda gerek «ne savaş, ne barış» durumunu, gerekse İsrail'in yenilmezliği efsanesini yerle bir ettiler.

Bunun üzerine her iki süper devlet, ayrı ayrı sözümona «barış» planlarını bölge halklarına kabul ettirmek için harekete geçtiler. Orta Doğu'daki varlığı esas olarak İsrail'e dayanan ABD, Arap ülkelerinin bir kısmını da denetimi altına almak için, «küçük adımlar yoluyla kısmi barış anlaşmaları imzalatmak» taktiklerini tezgâhladı. Kendini Araplara, «İsrail'i ikna edebilecek biricik güç» olarak sundu. Böylece Arap ülkelerinde Sovyet nüfuzunun zayıflamasından kendi amaçları için yararlanmaya kalkıştı.

Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, bir yandan Arap ülkeleri üzerindeki nüfuzlarını kaybetmemeye çalışırken, öte yandan İsrail'i kendi taraflarına çekmek için girişimlerde bulundular. Sovyet sözcüleri, sık sık «İsrail'in devlet olarak varlığının tanınması» gerektiginden dem vurmaya başladılar. İsrail'in «güvenliğinin» teminat altına alınması gerektiğini öne sürdüler. İsrail'de yayınlanan «Haaretz» gazetesi, 11 Nisan 1975'te, iki özel Sovyet gözetlisinin, İsrail Başbakanı ve Dışişleri

Bakanıyla görüşmek üzere gizlice İsrail'e geldiğini yazdı. Sosyal-emperyalistler, kendi «barış» planları olarak, Orta Doğu konusunda kendilerinin de katılacağı ve himaye edeceği bir uluslararası konferans toplanmasını, bu konferansta bir «topyekun çözüme» varılmasını teklif ettiler. Yukarıda anlattığımız yakınlaşma gösterileri de, baş rolü ele geçirmeyi ve Orta Doğu ülkelerinin meselelerine diledikleri gibi müdahale imkânı sağlamayı umdukları bu konferansa İsrail'i de razı etmek, amacını taşıyordu.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ, KALDIRDIĞI TASI KENDİ AYAĞINA DÜŞÜRECEK

Mısır-İsrail ara anlaşmasının imzalanmasında «arabuluculuk» etmekle Amerikan emperyalizmi kendi «barış» planını gerçekleştirmek yönünde bir adım attığı inancındadır. Bir Arap ülkesi, İsrail ile ikili bir anlaşma imzalamaya razı edilmiştir. Anlaşmada, Filistin halkının milli haklarının iadesi sorunu, tek kelimeyle bile ele alınmamıştır. Oysa topraklarından sürülmüş olan yüz binlerce Filistinlinin varlığının ve milli haklarının tanınmasını sağlamayan hiç bir anlaşma, Orta Doğu'ya barış getiremez.

ABD'nin, Arap ve Filistin halklarının ortak cephesinde açmış olduğu gedik, geçicidir. Arap halklarının davasına karşı daima düşmanlık gütmüş ve İsrail'i yıllar boyu açıkça desteklemiş olan Amerikan emperyalistleri, şimdi kendilerini Arap halklarının dostu olarak göstermeyi başaramazlar. Anlaşmanın öngördüğü şekilde, Sina'daki Mitla ve Gidi geçitlerinin Amerikan denetimine verilmesi, CIA'nın yıllardır yetiştirdiği «çöl gerillaları»nı açıkça bölgeye yerleştirmesi, bütün bölge halklarının tepkisini doğurmuştur. ABD, Mitla ve Gidi geçitlerinin terkedilmesi bedeli olarak İsrail'e muazzam silah yardımları yapmayı kabullenmekle, aslında Orta Doğu çatışmasında «arabulucu» değil, «taraf» olduğunu bir kere daha göstermiştir. Filistin Kurtuluş Örgütü ve birçok Arap ülkesi, daha şimdiden bu anlaşmaya karşı mücadele kararı almıştır. Mısır, bu anlaşmayı imzalamasının, Filistin halkının mücadelesini

söndüremez'

desteklemekten ve bir İsrail saldırısı halinde diğer Arap ülkeleriyle saf tutmaktan vazgeçmek demek olmadığını bildirmiştir.

İKİ SÜPER DEVLET, ARAP VE FİLİSTİN HAKLARININ BİRLİĞİNİ YIKAMAZ!

Öte yandan, ara anlaşmasıyla kısmi bir yenilgiye uğrayan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Arap ve Filistin halklarını bölme çabaları da başarısızlığa mahkumdur. Telâşa kapılan Sovyetler, Mısır'ı baş hedef olarak ve Arap ülkelerinin İsrail ile ilişki kurmakla tehdit ederek, müdahaleci ve tahakkümcü tavırlarını ortaya koymaktadırlar.

Kendi hegemonyalarını güçlendirmek için Orta Doğu ülke ve halklarını birbirine düşürmek, bu bölgedeki Amerikan ve Sovyet faaliyetlerinin ortak niteliğidir. Ama bu siyaset, geçen yirmi yıl içinde sürekli olarak başarısızlığa uğramıştır. İki süper devlet, birbirlerine karşı nisbi başarılar sağlarken, ülkelerin bağımsızlık mücadelesi karşısında her ikisi de sürekli olarak gerilemektedir.

1973 Ekim Savaşı sırasında, Sovyetler Süveyş Kanalı bölgesine parşütçü birliklerini indirmeye kalkışmışlardı. Buna karşı Amerika da bütün kuvvetlerini alarma geçirmişti. Şimdi de ara anlaşması ve bölgeye Amerikan askerlerinin yerleştirilmesi, her iki süper devletin müdahale çabalarının zincirleme olarak artmasına yol açacaktır. Bütün bunlar, daha şimdiden bütün bölge halklarının iki süper devlete karşı tepkisini güçlendirmektedir.

Arap ve Filistin halklarının haklı davalarının çözümünün anahtarı, iki süper devlete ve İsrail saldırganlarına karşı birlik ve kararlı mücadeledir. Orta Doğu halklarını, bağımsızlık isteyen ülkeleri ve kurtuluş isteyen milletleri uzun süre oyalamak imkânsızdır. 1967-1973 dönemindeki «ne savaş, ne barış» durumu gibi, 1973 Ekim Savaşında Arap ülkelerine zorla kabul ettirilen ateş-kes anlaşması gibi, bu ara anlaşması da yıkılmaya mahkumdur. Arap ve Filistin halklarının ortak mücadelesi, iki süper devletin Orta Doğu'daki tahakkümüne ergeç son verecektir.

İki süper devlet, Filistin halkının mücadelesini söndüremez'

Yurtlarından sürülen Filistin halkı kardeşimizdir.

Kurtuluş Savaşımızın millî burjuva önderliği, emekçi halkın sırtına basarak iktidara geldi. Kemalist burjuvazi, Mao Zedung'un deyişle «millî kapitalizm yolunu» tuttu, büyümek, zenginleşmek ve sermaye yağmak için işçi ve köylüleri insafsızca sömürdü. Yeni Türk burjuvazisi, işçi ve köylüleri ezen bir diktatörlük kurdu.

«Kapitalist bir toplum kurmaya» yönelen Kemalist burjuvazi, gene Mao'nun deyişle Türkiye'yi «gittikçe daha fazla bir yarı-sömürgeye» dönüştürdü ve «en sonunda kendini İngiliz - Fransız emperyalizminin kollarına atmak zorunda kaldı.» (21).

Kemalist burjuvazi, sultanlığı kaldırdı ve İstanbul'un eski komprador burjuvazisine bazı sınırlı darbeler indirdi. Bunların bir kesimini tasfiye etti. Bununla beraber yeni Türk burjuvazisi içinden yükselen bir kesim, hızla büyüdü ve kısa bir süre içinde İstanbul'un eski komprador burjuvazisi ile kaynaştı ve Türkiye'nin yeni büyük burjuvazisini oluşturdu. Bunlar yabancı sermayenin temsilcilerini aldılar ve emperyalistlerle ortak şirketler kurdular, yurdu-muzu belli bir gelişme içinde giderek emperyalizme teslim ettiler.

Kemalist burjuvazi, emekçi köylü yığınlarına karşı toprak ağalarıyla da birleşti, toprak devrimi- imkânına karşı durdu ve feodalizmin kökünden tasfiyesini önledi.

Böylece millî devrim cılız kaldı. Burjuva önderlik, Kurtuluş Savaşından sonra millî devrimin derinleşmesini engelleyen başlıca gerici güç haline geldi.

Kemalist burjuvazinin bu tutumu, onun sınıf karakterinden geliyordu. Çünkü artık burjuvazinin devrimci olduğu çağ geride kalmıştı. Ezilen ülkelerde belli ölçülerde millî-devrimci bir rol oynayan millî burjuvazi de, istilacılığa karşı savaflara girişse bile, sonunda gene emperyalizmle işbirliğine gitmekteydi.

Bütün bunlar halkımıza çok değerli bir ders öğretti. Emperyalizme karşı kalıcı zaferler kazanmak ve emperyalizmin hakimiyetini kökünden tasfiye etmek ancak proletarya önderliğindeki kurtuluş savaşlarıyla mümkündür. Anti-emperyalist zaferlerin kazançlarını korumak ve sağlamlaştırmak için, derhal toprak devrimine girişmek ve durmaksızın sosyalizme ilerlemek gerekir.

STALİN VE MAO MESELEYE İŞIK TUTUYOR

Hangi tarihî şartlar böyle bir gelişmeye yol açtı? Türkiye'nin millî devrimi niçin cılız kaldı ve yurdu-muz en sonunda niçin bir yarı-sömürge olmaktan kurtulamadı?

Bu sorunun cevabı üzerinde de kısaca durmak istiyoruz. Çünkü Troçkist anlayış, bu gelişmeyi kavrayamıyor. Tasfiyeciler, tarihî şartları incelemek yerine, öznelci (sübjektivist) açıklamalara girişiyorlar, «kabahati» o zamanın Komünistlerine yüküyorlar. Troçkistlere göre, o tarihî dönemde «proleter devrimi» için şartlar mükemmel olduğu halde, Komünistler devrim yapmak istememiş, buna yönelmemiş vb. vb...

Burada da Troçkizmin ünlü iradeci (voluntarist) bakış açısı ile karşılaşılıyor. Troçkistler, nesnel (objektif) şartları bir kenara iterek, insan irade ve isteğinin tarihî gelişmeyi belirlediğini iddia ederler.

Marksizmin büyük ustalarının bakış açısı tabii Troçkizmden tamamen farklıdır. TİKP Savunmasında somut olarak incelendiği için, biz burada yalnız Stalin ve Mao'nun meseleyi nasıl açıkladıkları üzerinde duracak ve Troçkist görüşleri eleştireceğiz.

Stalin'e göre, Kemalist devrimin cılız kalmasına yol açan şartlar şunlardır:

1. Sanayi proletaryası sayıca çok zayıftı.
2. Köylülerin güçlü bir toprak devrimi mücadelesi yoktu.
3. Emperyalizm, daha önce Suriye, Filistin, Mezopotamya ve diğer önemli bölgeleri eline geçirmişti. Türkiye, emperyalizm için önemli bir pazar ve yatırım edici bir alan değildi. Ayrıca Anadolu'da yoğun bir Türk nüfusu vardı ve artık emperyalistler için milliyetleri birbirine düşürerek Türkiye'yi parçalama ve yutma imkanı da kalmamıştı (22). Savaş uzadıkça, emekçi halk daha büyük bir rol oynayabilir ve millî devrime damgasını vurabilirdi. Emperyalistler, millî devrimin derinleşmesine ve köklü bir karakter kazanmasına yol açmamak için Türkiye'den ellerini çekmek zorunda kaldılar ve cılız kalabilecek bir millî devrimi sineye çektiler.

Marksist Ustaların Işığında KEMALİST DEVRİM -3 MİLLÎ DEVRİM NİÇİN C

Mao Zedung, 1940 yılında yazdığı «Yeni Demokrasi» başlıklı yazıda, Türkiye'de millî devrimin bazı özel şartlar yüzünden kapitalizm yolunu tuttuğunu belirtiyordu. Bu özel şartlar, burjuvazinin Yunan saldırısını yenmedeki başarısı ve proletaryanın güçsüzlüğü idi (23).

«FAHRİ» YOLDAŞ STALİN'İN TAHLİLİNİ İŞLİYOR

Türkiye Komünist Partisi delegesi «Fahri», Komintern'in VI. Kongresinde yaptığı konuşmada Stalin'in tahlilini daha etraflı olarak yapmaktaydı. «Fahri» yoldaş, «Türkiye'de burjuva devrimi neden kapitalist yolu izledi?» sorusunu ortaya atıyordu. Aslında bu sorunun diğer yüzü, şuydu: Proletarya neden önderliği ele geçiremedi ve devrimi ilerletemedi? AY-DINLIK'ın 48. sayısında yayınlanan yazısında «Fahri» şu sebepleri sıralamaktaydı:

1. İşçi sınıfı dağınıktı ve daha çok işgal altındaki bölgelerdeydi.
2. Tecrübesiz olan proletarya, millî kurtuluş savaşında burjuvazinin etkisi altında kaldı.
3. Komünist Partisi yeni örgütleniyordu ve kitlelerle bağı yoktu.
4. Uluslararası işçi hareketinin millî kurtuluş mücadeleleri konusunda tecrübesi yoktu.
5. Köylü kitleleri arasında bir hareket vardı, fakat köylüler örgütsüzdü.
6. Burjuvazi, tecrübeli, örgütlü ve güçlü idi, arkasında bir ordu vardı.
7. Emperyalistler arası çelişmeler burjuvaziye cabuk zafere ulaşma imkânı verdi.

Şurov'un «Türkiye Proletaryası» adlı kitabını okursak, «Fahri» yoldaşın Komünist Enternasyonal Kongresinde belirttiği fikirleri aynen savunduğunu görürüz. (Fakat Kemalistlerin pekiştirdiği yabancı hayranlığının çok etkisi altında olan tasfiyeciler, Türkiye Komünistlerine «burjuva» damgasını vururken, onların tahlillerini benimseyen Şurov'a «sağlam bir Bolşevik» diyorlardı.)

MİLLÎ DEVRİMİ ANCAK TOPRAK DEVRİMİ DERİNLEŞTİREBİLİRDİ

«Fahri» yoldaş, şu sonuca varıyordu: «Türkiye bir burjuva devrimi geçirmiştir. Fakat devrim, burjuva demokratik devriminin bütün görev-

lerini yerine getirememiş, toprak devrimi meselesini, milliyetler meselesini çözememiştir.» (24)

Çünkü devrimin önderi olan burjuvazi, Kurtuluş Savaşından sonra «esas olarak köylü ve işçilere karşı» bir diktatörlük uygulamış ve «toprak devrimi imkânına karşı» çıkmıştır (25).

Millî devrimin köklü ve kalıcı bir nitelik kazanması, ancak bir toprak devrimi ile tamamlanması sayesinde mümkün olabilirdi. Çünkü Stalin'in sık sık belirttiği gibi millî meselenin de, demokrasi meselesinin de özü, toprak devrimidir. Toprak yarı-feodal kalıntılardan temizlenmediği için, emperyalist sömürünün oturduğu zemin varlığını sürdürdü. Türkiye'nin emperyalizme karşı kendini koruyabileceği bağımsız bir gelişme yoluna girmesi, ancak toprak devrimi ile gerçekleşebilirdi. Bunu Kemalist burjuvazinin yapmasına imkan yoktu, tam tersine Kemalist burjuvazi toprak devrimine karşı toprak ağalarıyla beraberdi. Köylülerin güçlü bir toprak devrimi mücadelesi olmadığı için, burjuvazi içinden demokratik devrimi devam ettirmekten yana ilerici bir kanat dahi çıkmadı.

Toprak devrimine önderlik görevini ancak proletarya yerine getirebilirdi. Köylü yığınları, ağır sömürü altında ezilmiş, Osmanlı devletinin çöküş dönemindeki uzun savaşlarda cefa ve eziyetten başka bir şey görmemişti. Bu sebeple köylü yığınlarında sınıf düşmanlarına karşı belirli bir hınc vardı. Fakat bu hınc bir yığın mücadelesine yol açmamıştı ve köylüler örgütsüzdü. Proletarya ise, bir köylü hareketi yaratacak güçte değildi, örgütlenmesi zayıftı. Yeni kurulan Komünist Partisi tecrübesizdi ve yığınlarla bağ kuramamıştı. Ayrıca millî burjuvazi, Kurtuluş Savaşına önderlik ederek büyük bir prestij toplamış ve geniş halk yığınları üzerinde etkili bir otorite sağlamıştı.

İşte proletaryanın köylüleri mücadeleye sevk ederek toprak devrimine önderlik etmesi yukarıdaki şartlar yüzünden gerçekleşemedi. Troçkistler ise, Stalin ve Mao'nun tahlil ettiği bu şartları bir kenara atıyorlar. Onlar, devrimin başarılmasını bir irade ve istek meselesi olarak görüyorlar.

«SAF PROLETER DEVRİMİ» TEORİSİNİN VARDIĞI NOKTA: ANZAVUR-ÇAPANOĞLU ÇİZGİSİ

Diğer taraftan tasfiyeciler, millî devrim ile toprak devrimini birbirine karıştırıyorlar. Daha doğrusu, toprak devrimi ile tamamlanmadığı için millî devrimi inkar ediyor ve «gerici» olarak karalıyorlar. Tasfiye-

Çin Devrimi ile Kemalist Devrimin Karşılaştırılması J. Stalin

13 Mayıs 1927 günü Stalin'in Sun Yat Sen Üniversitesi öğrencileriyle yaptığı görüşmede altıncı soruya verdiği cevabın tam metni.

ALTINCI SORU:

«KEMALİST BİR DEVRİM ÇİN'DE MÜMKÜN MÜDÜR?»

Ben bunu ihtimal dışı ve bu sebeple imkânsız görüyorum.

Kemalist bir devrim, sadece Türkiye, İran ve Afganistan gibi, sanayi proletaryası hiç olmayan veya hiç denecek kadar az olan, köylülerin güçlü bir toprak devriminin gelişmediği ülkelerde mümkündür. Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimidir, millî ticaret burjuvazisinin devrimidir. Bu devrime, yabancı emperyalistlere karşı mücadele içinde varıldı ve devrimin daha sonraki gelişmesi, esas olarak köylü ve işçilere karşı, evet toprak devrimi imkânlarına karşı yöneliyor.

Kemalist bir devrim Çin'de imkânsızdır:

a) Çünkü orada, Çin'de, köylüler arasında güçlü bir otoritesi olan, belli bir asgarî sayıda, mücadelecî ve aktif sanayi proletaryası vardır.

b) Çünkü orada, yolu üzerindeki feodal kalıntıları silip süpüren,, gelişmiş bir toprak devrimi ilerlemektedir.

Birçok eyaletlerde şimdiden topraklara el koyan ve mücadelesine devrimci Çin proletaryasının önderlik ettiği milyonlarca köylü, işte bu Kemalist devrim adı verilen devrim imkânına karşı panzehirdir.

Kemalistlerin partisi ve Vuhan'daki sol Guomintang'ın partisi aynı kefeve konamaz. Tıpkı Türkiye ve Çin'in aynı kefeve konamayacağı gibi, Türkiye'de Şanghai, Vuhan, Nanking, Dienzin v.b. gibi merkezler yoktur. Nasıl Ankara Vuhan ile boy ölçüşemezse, Kemalistlerin partisi de hiç bir zaman sol Guomintang ile boy ölçüşemez.

Çin ve Türkiye'nin uluslararası durum açısından farklarını da gözardı etmemek gerekir. Türkiye ile ilgili olarak, emperyalizm başlıca isteklerinin bir çoğunu zaten elde etmişti. Türkiye'nin elinden Suriye, Filistin, Mezopotamya ve emperyalistler

LİZ KALDI?

ciler, emperyalistlerin yurttan sürülmesinde halk adına bir yarar görmüyorlar. Troçkizmin en belirgin özelliği, milli bağımsızlık davasına daima ilgisiz kalmasıdır. Troçkistlerin bu ilgisizliği, savaş dönemlerinde kaçınılmaz olarak istilacı emperyalistlere hizmet noktasına varmıştır. Çünkü onlara göre, Kurtuluş Savaşı halkın menfaatine değildir. Bir tanesi şöyle diyor:

«Halk yığınları, burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarları uğruna zorla savaşa sürüldüler, kanlarını ve canlarını vermeye zorlandılar. Halkın yiyeceğine, giyim eşyasına ve hayvanlarına zorla el kondu. Büyük miktarlara ulaşan asker kaçaklığını önlemek için egemen sınıflar halka ve askerlere karşı geniş bir tedhiş ve kırım hareketine giriştiler.» (Garbis Altınoğlu'nun Sandık Cinayeti davasındaki dilekçesinden)

Görüyor musunuz Troçkisti? Halk yığınları Kurtuluş Savaşında canlarını boş yere vermişler, sınıf düşmanlarının menfaatleri için zorla savaşa sürülmüşler vb. vb.

Gene milli bağımsızlığı hor gören «saf proleter devrimi» anlayışı ile karşı karşıyayız. Oysa Marksistler daima «halkın milli bağımsızlıktan daha değerli bir şeyi yoktur» demişlerdir. Marksistler, milli burjuvazi önderliğinde dahi olsa, anti-emperyalist mücadelenin en ön safalarında savaşmayı şiar edinmişlerdir. Bağımsızlığın kazanılması, emekçilerin kurtuluşu kavuşmasının da ön şartıdır. Ayrıca, emekçi yığınlar önderliği nasıl kazanacaklardır? Troçkistin

Ölümü göze alarak mermilerin çapını düşüren devrimci İmalatçı Harbiye işçileri

in önemli diğer bölgeler atanmıştı. Türkiye şimdi 10-12 milyon nüfusü küçük bir devlet haline getirildi. Türkiye, emperyalizm için ne önemli bir pazar, ne de tayin edici bir yatırım alanıdır. Diğer sebeplerin yanında bu gelişme şu sebepten olabildi. Çünkü eski Türkiye, milliyetlerin bir bileşiminden oluşuyordu ve yoğun bir Türk nüfusu sadece Anadolu'da vardı.

Çin'in durumu başkadır. Çin, bütün dünyada en önemli sürüm pazarı ve en önemli sermaye ihraç pazarı olan, birkaç yüz milyon nüfuslu bir milletin yoğun olduğu bir ülkedir. Emperyalizm orada, yani Türkiye'de, eski Türkiye içindeki Türkler ve Araplar arasındaki uzlaşmaz milli çelişmelerden yararlanarak, doğuda birçok, büyük önemde bölgeyi kopartmakla yetinebildiği halde, emperyalizm burada, yani Çin'de, eğer eski durumunu korumak veya en azından bu duru-

mun bir kısmını elde tutmak istiyorsa, bıçağı milli Çin'in diri vücuduna saplamak, onu parçalarına ayırmak ve bütün eyaletlerini elinden almak zorundadır. Orada, yani Türkiye'de emperyalizme karşı mücadele, Kemalistlerin cılız kalan bir anti-emperyalist devrimiyle sona erebildi. Buna karşılık burada, Çin'de emperyalizme karşı mücadele, gerçek bir halk karakteri, tam anlamıyla milli bir karakter almak, adım adım derinleşmek, emperyalizme karşı şiddetli savaşlara yönelmek ve hatta bütün dünyada emperyalizmin temelini sarsmak zorundadır.

Muhalefetin (Zinovyev, Radek, Troçki) en büyük hatası, Türkiye ve Çin arasındaki bütün bu farkları göremeyişinde, Kemalist devrimi toprak devrimi ile karıştırmada ve hepsini ayırmadan bir sepete atmasındadır.

savunduğu gibi, cepheden kaçarak mı? Mustafa Suphi bunun tam tersini söylüyor:

«Yoksul emekçi halk, elindeki tüfengi yalnız ustümüze yürüyen düşmana değil, savaş ve devrim meydanından kaçarak halka hıyanet edenlere ve sermayedarların ve zenginlerin işine fayda getirenlere de atmaktı çekinme!» (29)

Garbis Altınoğlu ise, zamanın devrimcilerine Milli Kurtuluş savaşını yürüten Kemalist önderliğe karşı ayaklanmadığı için hakaret ediyor ve devamlı şöyle diyor:

«'Kurtuluş' savaşı dönemi halk yığınlarının tam ve gerçek kurtuluşu için, bir proleter devriminin başarıya ulaşması için gerekli bütün koşulları içinde fazlasıyla taşıyordu... Türkiye dünyanın ikinci proleter devrimine sahne olabilirdi. Ancak varolan 'devrimci' ve 'Komünist' örgütler Kemalistlerin kuyruğuna gitmeyi yeğledikleri ve halkı sınıf düşmanlarına karşı ayaklandırma yolunda hiç bir girişimde bulunmadıkları için bu ihtimal gerçeğe dönüşmedi.»

Aslında Kurtuluş Savaşı yıllarında «halkı sınıf düşmanlarına karşı ayaklandırma yolunda» çaba gösterenler oldu. Troçkist teorisyen, Damat Feritlerin, Anzavurların, Çapanoğulların ve kendini bilmez bir maceracı olan Çerkez Ethemlerin hakkını yiyor. Bunlar, istilacı kuvvetlerin desteğiyle Ankara hükümetine karşı yurdun birçok yerinde ayaklanmalar düzenlediler. O tarihte tüfeğini istilacı emperyalistlere değil de, Kurtuluş Savaşını yöneten Ankara'ya çeviren herkes Anzavurların, Damat Feritlerin çizgisine düşmeye mecburdu. Çünkü günün görevi, istilacı emperyalistleri yurttan sürmekti. Emekçilerin kurtuluşu amacını güden her devrimci teşkilatın öndeki görev buydu. İşçi ve köylülerin sosyal kurtuluşlarına hizmet etmek için, o gün milli kurtuluş safalarına en kararlı bir şekilde katılmak, mücadelede mümkün olan en büyük hizmetleri yapmak ve proleteryanın bağımsız silahlı gücünü yaratmak için savaşmak gerekirdi.

Tasfiyecilerin hatası nereden geliyor? Onlar, milli bağımsızlık mücadelesi ile sınıf mücadelesi arasındaki bağlantıyı göremiyorlar, Komünistlerin milli

Çin milliyetçileri arasında Kemalizm taraftarlarının olduğunu biliyorum. Kemal'in rolüne talip olan şimdi orada az değildir. Bunların arasında en başta geleni Çan Kay Şek'tir. Bazı Japon gazetecilerinin Çan Kay Şek'i Çin'in Kemali olarak görme eğiliminde olduğunu biliyorum.

Fakat bütün bunlar rüyadır, korkuya kapılan burjuvazinin hayalleridir. Çin'de, ya, sonradan toprak devriminin darbesi ile yıkılmak üzere Çang Zo-lin ve Çang Zun-can gibi Çin Mussolinileri kazanacaktır, ya de Vuhan kazanacaktır. Bu iki kamp arasında orta yolu tutmaya çabalayan Çan Kay Şek ve hempaları, kaçınılmaz olarak devrilmek zorundadırlar ve Çang Zo-lin ile Çang Zun-can'ın kaderini paylaşacaklardır.

Stalin, Toplu Eserler (Almanca baskı); cilt 9, s. 222-223

bağımsızlık savaşları karşısındaki tutumunu kavrayamıyorlar. Kemalist hükümetin yalnız bir yönüne bakıyorlar.

Şurası bir gerçektir: En başından beri «Kemalist hükümet, işçi ve köylülere karşı mücadelenin bir hükümetidir, içinde Komünistlere yer olmayan ve olmayacak bir hükümettir.» (30) Ama Kemalist Ankara hükümeti, aynı zamanda emperyalizme karşı savaşan bir hükümetti. «Ankara'nın mücadelesi, emperyalizmin güçlerini parçalıyor, emperyalizmi zayıflatıyor ve tecrit ediyordu.» (31)

Emperyalizmin istilasına son verilmesi en çok işçi ve köylülerin menfaatineydi. Savaşığı süreçte Ankara hükümetini desteklemek, onunla ittifak etmek devrim yolunda ilerlemenin de şartıydı. Çünkü bu savaş, devrimin en büyük düşmanı olan emperyalistlere karşıydı, devrimi boğacak en büyük kuvveti yurttan sürmekteydi. Proleteryanın işgal ve yabancı saldırısı karşısındaki tutumu her zaman aynıdır: İşgalciye karşı kim savaşır, onunla ittifak etmek, tüfeği ona değil, yabancı saldırgana çevirmek, proleteryanın bağımsızlığını korumak ve bağımsız silahlı gücünü adım adım inşa etmek.

EMPERYALİSTLERİN HİMAYESİNDE TROÇKİST MARKA «PROLETER DEVRİMİ»!?

Troçkist ise, halka hıyanet eden Çapanoğlu ve Anzavur gibilerinin tutumunu savunuyor. Milli kurtuluşçuluğu reddeden Troçkizmin, nasıl eninde sonunda emperyalizmin yedeğine gireceğini apaçık görüyoruz. Troçkist teorisyen, yabancı istilacının yurttan kovulması, demokratik devrim ve sosyalist devrim görevlerini bir çırpıda yerine getiren «saf proleter devrimi» pilavını ortaya sürüyor. Ama bu öyle bir «proleter devrimi» ki, Anadolu hareketini ve Sovyetleri boğmak isteyen İngiliz emperyalistlerine ve padişah saltanatına hizmet ediyor.

Fakat benzer tarihî durumlar önümüzdeki gelişme içinde de çıkacaktır. Eğer Tasfiyeciler, bu Troçkist fikirlerden kendilerini kurtaramazlarsa, Türkiye'nin iki süper devletten birinin saldırısına uğradığı şartlarda, keskin «devrimcilik» hevesi içinde ünlü «proleter devrimi» şiarını atarak, istilacılarla aynı safata savaşacaklardır. Özellikle, gittikçe daha büyük bir tehlike haline gelen sosyal-emperyalistler, bu türden Troçkist markalı sözde «proleter devrimleri» bütün güçleriyle destekleyeceklerdir.

Yabancı emperyalist orduların himayesinde bir «proleter devrimi» kalpazanlığı: İşte Troçkistlerin kaderi, en sonunda bu şiar altında karşı-devrime hizmet etmek olmuştur. «Saf proleter devrimi» teorisinin vardığı nokta budur. Troçki ve hempaları, Sovyetler Birliği'nde bu teoriyi ileri sürerek, proleteryanı hem içteki hem dıştaki müttefiklerinden koparmak ve Sovyet devrimini yıkmak istediler. En sonunda emperyalistlerin ajanları haline geldiler. Milli bağımsızlık uğruna savaşı reddederek, Çin devriminde ve İkinci Dünya Savaşında aynı duruma düştüler. Onların saf «proleter devrimi» teorisi, en çok Hitler'in işine yaradı. Ve bugün Troçkistler, dünyanın her yerinde bağımsızlık için mücadeleyi ve özellikle sosyal-emperyalizmin tehdidini inkar ederek aynı şeye hizmet ediyorlar.

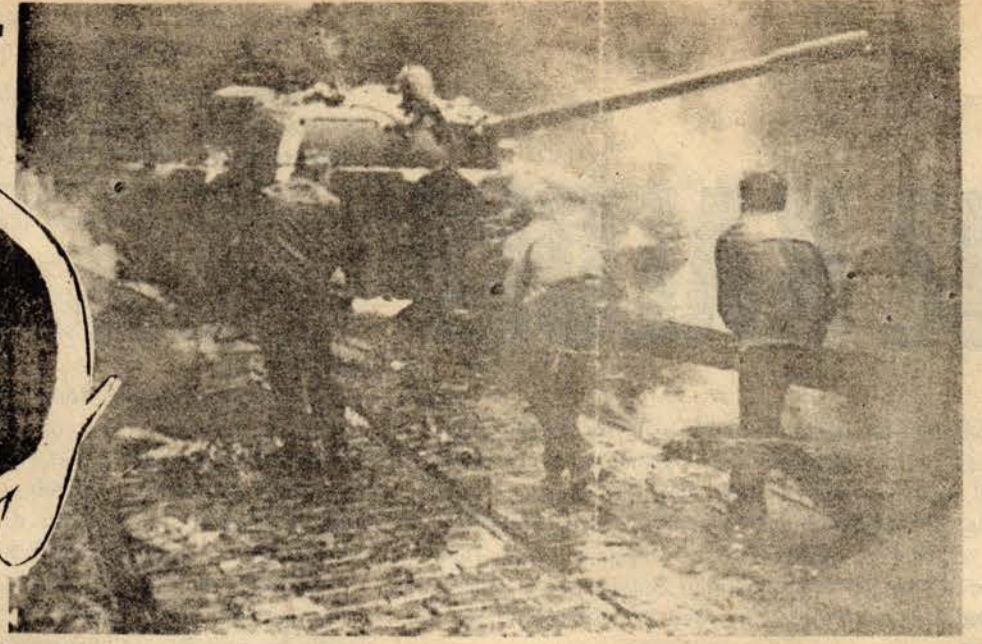
Samimi ve dürüst devrimci arkadaşları uyarırız.

DİPNOTLAR :

- (21) Mao Zedung, Yeni Demokrasi. Seçme Eserler (Almanca), cilt: 2, s. 413 vd.
- (22) Stalin, Toplu Eserler, cilt: 9, s. 222 vd.
- (23) Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt: 2, s. 414
- (24) «Fahri», Komünist Enternasyonal VI. Kongresinde Sömürge Meselesi tartışmalarındaki konuşması, 18 Ağustos 1928, 37. oturum, İmprekorr, sayı: 112, s. 2160 (Konuşmanın tam metni için bkz. Aydınlik, sayı: 48, s. 11)
- (25) Stalin, Toplu Eserler, cilt: 9, s. 222
- (26) «Fahri», aynı yerde,
- (27) «Fahri», aynı yerde.
- (28) Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 2, s. 413 vd.
- (29) Mustafa Suphi, Sosyalizm İçin Cidal.
- (30) Stalin, Çin'de Devrim ve Komintern'in Görevleri, Toplu Eserler, cilt: 9, s. 256
- (31) Stalin, Uluslararası Durum ve SSCB'nin Savunması.

GELECEK SAYILARIMIZDA KEMALİST DEVRİM KONUSUNDAKİ YAZILARIMIZA DEVAM EDECEĞİZ

Çekoslovakya anketi cevaplarını yayınlamayı bitiriyoruz

Dergimizin açtığı Çekoslovakya anketi, devrimci ve yurtseverlerden geniş bir ilgi gördü. Dergimiz şimdiye kadar 77 cevap geldi. Bu cevapların 7 tanesi muhtelif kuruluşlara, 10 tanesi emekçi gruplarına, 60 tanesi de şahıslara aitti. Bu sayımızda yayınladığımız mektuplarla birlikte, bu cevapların 25'ine dergimiz sayfalarında yer vermiş oluyoruz. Yer darlığı nedeniyle anket cevaplarını yayınlamaya bu sayımızda son verirken, mektuplarına yer veremediğimiz okuyucularımızdan özür dileriz. Ankete katılan bütün yurtsever ve devrimcilere teşekkür ederiz.

MEHMET ALİ AYBAR:

SOVYETLERİN AMERİKA İLE BİRLİKTE DÜNYAYI BÖLÜŞMELERİ ASLA TASVİP EDİLEMEZ

1 — Sosyalist Çekoslovakya'nın 1968 Ağustosunda sosyalist Sovyetler Birliği ve sosyalist Varşova paktı devletleri silahlı kuvvetlerince işgal edilmesi, meşru Çek Hükümetinin işten uzaklaştırılması ve bu Hükümetçe başlatılan reformlara son verilmesi, hiç bir nedenle haklı görülmez. Çekoslovakya'nın işgali sosyalizm için ağır bir darbe olmuştur. Sanki bu silahlı müdahaleyi sosyalizm açısından haklı çıkarmak olanağı varmış gibi, üstelik de gerçekte ilgisi olmayan nedenler ileri sürülmüş olması, olayı büsbütün ağırlaştırmış, çirkinleştirmiştir. Çünkü artık kesinlikle ortaya çıkmıştır ki, o günlerde Çekoslovakya'da ne bir karşı-devrim hazırlığı vardı, ne de Çekoslovakya Batıdan istila edilmek tehlikesi ile karşı karşıya bulunuyordu. Çekoslovakya olayından sonra, benzer durumlarda uygulanmak için ortaya atıldığı besbelli olan «sınırlı bağımsızlık» sözde teorisi de asla kabul edilemez. Büyük devletler saldırılarını meşru göstermek için, öteden beri buna benzer görüşler ileri sürmüşlerdir.

Çekoslovakya'nın işgali şiddetli tepkilere yol açmıştı. Sosyalist devletlerden bir kısmı, sosyalist partiler ve kimi Komünist partileri olayı, sert bir dille kınadılar. Yedi yıl sonra aynı şeylerin tekrarında bir yarar bulunduğunu sanmıyorum. Bizce, bu noktaya neden ve nasıl gelindiğinin, bilimsel olarak açıklanması, çok daha yararlı olacaktır. Sosyalist devletler arasındaki ilişkilerin, burjuva devletleri arasındaki ilişkilerle bir pa-

ralite göstermesinin, sosyalistleri araştırılmalı, kapitalizm dünyada görülen büyük-küçük devlet eşitsizliklerinin, nasıl olup da sosyalist dünyada da ortaya çıktığı, bilime dayanılarak açıklanmalıdır. Erkekleri yönetimden uzak tutan bürokratik sapmaya neden ve nasıl geliyor?

1. Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgal etmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?
2. Sovyetler Birliği'nin bugün dünyada yürüttüğü siyaseti nasıl değerlendiriyorsunuz?
3. Sovyetler Birliği yurdumuz için emperyalist bir tehlike midir?

ralite ve bunun, bu gibi tezgah uygulamadaki rolü mutlaka gün ışığına çıkarılmalıdır.

2 — Sovyetler Birliği'nin, emperyalist Amerika karşısında nükleer güce sahip sosyalist bir devlet olarak bulunması, kurtuluş savaşları ve genellikle sosyalizm için olumlu sayılacak bir ortam yaratmaktadır. Buna karşılık Sovyet yöneticilerinin, Amerikan yöneticileri ile yaptıkları gizli görüşmelerde, dünya halklarının kaderleri ile oynamaları ve dünyayı aralarında nüfuz bölgelerine bölüşmeleri asla tasvip edilemez. Bunun yanı sıra Sovyet yöneticilerinin eski bir alışkanlığı sürdürerek, dünya sosyalizmini temsil ettikleri inancıyla hareket etmeleri de doğru değildir.

Dünya sosyalizmi, tüm dünya sosyalistlerinin sorunudur. Güçlü bir devletin başında bulunmak ve ilk sosyalist devrimi gerçekleştirmiş olanların mirasçısı olmak, dünya sosyalist hareketini tekelinde bulundurma hakkını kimseye vermez. Bu gibi iddialar varsa, bunlar sosyalizme zararlıdır. Çünkü sosyalizmi her toplum kendi koşullarına göre, kendi gücü ile ve bağımsızca gerçekleştirecektir. Sosyalist devletlerin ve partilerin bağımsızlığı ilkesi, sosyaliz-

min vaz geçilmez bir ögesi olacaktır.

3 — Günümüzün emperyalizm ağırlığında olan ve askeri bloklara ayrılmış ve tepeden tırnağa silahlanmış dünyasında, herhangi bir devlet bir başkası için tehlike yaratabilir. Hatta aynı blokta yer alan devletler bile birbirleri için tehlikeli olabilirler. Soruna böyle bir açıdan yaklaşıncı, hem Sovyetler Birliği'nin Türkiye için, hem de Türkiye'nin Sovyetler Birliği için bir tehlike kaynağı olabileceğini kabul etmek gerekir. Karşıt askeri bloklarda yer alan bu iki devlet, bugün birbirlerine kuşku ile bakmaktadırlar. Buna rağmen iyi komşuluk ve dostluk ilişkileri geliştirilebilir; geliştirilmelidir. Yarın

ne olur olacağı şimdiden ayrıntıları ile kestirilemez.

HALKIN SESİ'nin Notu

Sayın Mehmet Ali Aybar'ın Çekoslovakya'daki Sovyet işgaline karşı çıkan demecisini yayınlıyoruz. Ancak kendisinin, Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Paktı ülkelerinin sosyalist olduğu yolundaki görüşüne katılmıyoruz. ABD ile birlikte dünya halklarının iki baş düşmanından biri olan Sovyetler Birliği'nin nükleer güce sahip olması da, kanımızca olumlu bir etken değildir. Bu nükleer güç, emperyalistler arasındaki hegemonya mücadelesine ve dünya halklarını ezme teşebbüslerine hizmet etmektedir. Biz, bugün Sovyetler Birliği'ni yöneten revizyonist burjuvazinin, Büyük Ekim Devriminin mirasçısı ve dünya sosyalist hareketinin sahibi olmak şöyle dursun, bu miras ve hareketin baş düşmanı olduğu görüşündeyiz. Nihayet, bir Üçüncü Dünya ülkesi olan Türkiye'nin, küçük ve orta ülkelere karşı müdahale, denetim ve saldırı siyaseti güden Sovyetler Birliği için tehlike teşkil ettiğini söylemenin, Sovyetler Birliği ile aramızda bağımsızlık ve eşitlik temeline dayalı komşuluk ilişkileri kurulabileceğini düşünmenin, bizzat Sayın

Aybar'ın savunduğu bağımsızlık ve eşitlik ilkelerimiz ters düştüğü inancındayız.

SOKE - AVŞAR'DAN AHMET UYSAL: RUSYA'NIN GERÇEK YÜZÜNÜ HALKA YAYMALI

1 — Ben bu olayı yabancı birisinin benim evime zorla girerek evimin meselelerine karışmasına benzetiyorum. Ve hiç de doğru bir hareket olarak görmüyorum. «Sosyalizmi» koruma yalanını işe bir aldatmaca ve açıkgozlük olarak değerlendiriyorum.

2 — Rusya'nın bugünkü siyasetini, sömürmevi düzenini, siyaset olarak görü-

yor sosyalist bir siyasettir. Gözde değil, gerçekte sosyal - emperyalisttir. Rusya, ABD ile dünyayı paylaşma yarışına girmiştir. Bu durum, devrimin beşiği olan Rusya'nın revizyonist hanter elinde ne hale geldiğini göstermektedir. Rusya'nın sosyal - emperyalist politikası dünya halkları için son derece zararlıdır.

3 — Rusya Türkiye açısından da çok tehlikelidir. Türkiye dünyanın önemli bir noktasında bulunuyor. Rusya, emperyalist karakteri yüzünden bu bölgeye sahip olmak istiyor. Rusya'nın ülkemizdeki işbirlikçileri olan revizyonistlerle uzlaşmaz şekilde mücadele edilmelidir.

TRABZON'DAN İKİ DEVRİMCİ:

ÇEKOSLOVAKYA HALKINA ZAFER DİLERİZ

1 — Çekoslovakya'yı yedi yıldan bu yana egemenliği altında tutan Sovyet Rusya'yı emekçi halkımızla birlikte kınıyoruz. Bağımsızlık uğruna mücadele eden halklardan yana olduğumuzu bir kez daha belirtir, Çekoslovakya halkının bağımsızlık mücadelesine zafer dileriz.

2 — Sovyet Rusya dünya üzerinde iki yüzlü bir siyaset izlemektedir. Görünüşte sosyalist, aslında sosyal - emperyalisttir. Dünya üzerindeki sömürsünü her geçen gün artırmaktadır. Kardeşçe bir arada yaşama ilkesini hiçe sayarak halkları baskı altında tutuyor.

3 — Sovyet Rusya'nın kurduğu hayaller boşunaştır. Türkiye'nin Rusya için bir tehlike olacağını belirtmek isteriz.

Yılmaz Banzaroglu
Gülali Harbutoglu
Of - Trabzon

SAZLIKÖY'DEN BİR EMEKÇİ:

KÜÇÜK ÜLKELER BİRLESMELİ!

Biz bunların hiç birini istemiyoruz. Ne Amerika'yı, ne de Rusya'yı tanımıyoruz. NATO'dan çıkmıyoruz. Varşova'yı da kabul etmiyoruz. Amerika ve Rusya'nın sömürsüne karşı, bizim gibi küçük ülkelerle anlaşmamız, birbirimize dayanmamız lazımdır.

Mehmet KIRÇBIYIK

TİRE'NİN KIZILCAAVLU KÖYLÜLERİ:

REVİZYONİSTLERLE UZLAŞMAZ MÜCADELE!

1 — İşgal siyaseti sosyalist bir ülkenin siyaseti olamaz, bu, emperyalistlerin siyasetidir. Rusya bunu yapmıştır. Çünkü Rusya sosyalist değil, sosyal - emperyalisttir. Rusya artık emperyalizmin saldırgan ve sömürçülüğünü üstünde toplamıştır. Rusya'nın bu tutumunu hiçbir zaman tasvip etmiyoruz.

2 — Rusya'nın bütün dünyada yürüttüğü siyaset eg-

**DİVRİĞİ DEMİR - ÇELİK
MADENLERİNDEN
BİR İŞÇİ: 1971'İN
DEVRİMCİ RUSYASI
REVİZYONİST DÖNEKLER
TARAFINDAN
SOSYAL - EMPERYALİST
BİR ÜLKE HALİNE
GETİRİLDİ.**

1. Çekoslovakya'nın 7 yıldır Rus işgali altında kalması Rusya'nın da sosyal-emperyalist bir devlet olduğunu açıkça kanıtlar. 1917 devriminde Rusya dünya halklarının devrimci mücadelelerini desteklerken bazı revizyonist dönemlerce gerçek çizgisinden saptırılarak emperyalist bir ülke haline getirilmiştir.

2. Bugünkü Rusya'nın yürüttüğü siyaset ABD emperyalizmi gibi, bağımsızlık mücadelesi veren halkları kendi tahakkümleri altına almak, oralarda kendi diktatörlüklerini kurarak sömürmektir. Bu siyaset dünya halklarının zararına.

3. Türkiye açısından çok tehlikelidir. Revizyonistler, Rus emperyalizminin kuyrukçuluğunu yapan yardakçılar, halk yararına yapılan mücadeleyi engellemek istiyorlar.

**BURSA'DAN BİR
DEVRİMCİ:**

**YENİ RUS ÇARLARININ
SİYASETİ,
NAZİ SİYASETİDİR**

Rusya'nın Çekoslovakya'yı işgali, «Enternasyonalizm» ve «Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı» ilkelerine ihanettir. İşgal, dönem Kruşçev revizyonist kliği ve takipçilerinin sosyal - emperyalist, sosyal - şöven karakterlerini gözler önüne sermiştir.

Rusya'nın bugünkü dünya siyaseti, ABD ile arasındaki çelişkiyi «Yumuşama Siyaseti» paravanası arkasında önce dengede tutmaya çalışmak, daha sonra dünya hegemonyasını kendi lehine çevirmektir. İşte yeni Rus çarlarının ihanetlerinin temelinde bu yeni Nazi siyaseti yatmaktadır.

Bu siyasetin aldatıcı yönü, «sosyalizm» maskesi takmasıdır. Sovyet sosyal - emperyalistlerinin politikası bu bakımdan da zararlıdır ve dikkatli bir mücadeleyi gerektirir.

Türkiye'nin coğrafi durumunun yarattığı stratejik önem, Rusya'nın Türkiye'nin geleceği açısından büyük tehlike teşkil etmesine yol açmaktadır. Ayrıca, yeni Rus çarlarının sosyalizm maskesi altında Türkiye halklarının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini doğru siyasi çizgisinden saptırma çabaları günümüzde daha da yoğunluk kazanmıştır.

Halkımızın bağımsızlık mücadelesine büyük katkısı olacağına inandığım bu anketi düzenleyen HALKIN SESİ aracılığıyla bütün devrimciler ve halkımıza Bursalı devrimcilerden selamlar.

**Tartışma
ve
Eleştiri
Özeleştiri**

**BAĞIMSIZ TÜRKİYE'Yİ KURMAK
BAĞIMSIZ DÜŞÜNMEYE
BAĞLIDIR**

Kendi gücüne dayanmak kendi gücüne dayanarak düşünmeye bağlıdır. Eger bir kimse bulunduğu toplumun çıkarları için, yani emekçilerin çıkarları için davranış göstermek istiyorsa, en doğru bildiği fikirleri kendi düşüncesi ile tekrar pratikte yoğunmalıdır. Yoksa bağımsızlıktan söz edemez, bağımsız davranamaz.

Lenin'in, Mao'nun düşünceleri de Marks'dan kaynaklanır. Ama onlar buldukları toplumun yapısını, insanların ruh haline varıncaya dek gözden geçirmişlerdir. Marks'ın fikirlerini kalp gibi gören kimseler başarılı olamadıkları gibi, bağımsız hareket edemezler.

Revizyonistler de Marks'ın yolundan hareket ettiklerini söylerler ama, bağımsız hareket edemezler, bağımsız düşünemezler, bağımsız bir toplum kuramazlar.

Eski Aydınlik'ta arkadaşların Çekoslovakya olayındaki Rusya'nın işgalini anlayamamaları ve onaylamaları, okudukları, izledikleri Marks, Lenin, Stalin, Mao gibi ustaların eserlerindeki fikirlerini kavrayamayıp, şartları iyi tahlil edemeyip, kendi düşüncesi ve duygusu ile yoğunlamayıp, bağımsız düşünmemelerinin etkisidir.

Aydınlik'ta aynı düşünce bugün yoktur. Ama bu gibi arkadaşlar hala vardır. Bir arkadaş «Bu işin en iyi bileni Mao'dur» deyip, Mao'nun fikirlerini kendi toplumunu düşünmeden uygulamaya kalkarsa da, bağımsız davranamaz, çünkü bağımsız düşünemez.

Mao'nun düşüncesi kendi toplumunun yapısı için doğrudur. İnsanlığın kurtuluşu için de en doğrudur. Doğru olduğunu düşünabiliyorsak, uygulama alanı Türkiye olduğuna göre, devrimcilerin halkımızı iyi tanımasını, Türkiye'nin yapısına göre çalışmalarını gerekir. İşçi ve köylülerin harekete geçirmek için, onlar gibi yaşamak, çalışmak, konuşmak, davranmak gerekir. Onları ancak böylelikle iyi tanıyabiliriz.

HALKIN SESİ'nin fikirlerini kitlelere ulaştıracak devrimciler, çok konuşmak yerine öz konuşmayı, daima

karşısındakini konuşturmayı ilke edinmelidirler. Çok konuşup bilicilik taslamak, karşıdakini tahakküm altına almak olur. İkincisi, tanışılan kimsenin ille bizim düşüncemizi savunmasını istemek de tahakküm kurmaktır. Devrimci kişi, kimsenin üzerinde bilgi ve düşünceyle tahakküm kurmaz.

Herkes ihtiyaç duyuyorsa ihtiyacı nispetinde düşünceyi benimser. Gücünün yettiğince uygular. Gücünden fazla uygulamasını beklemek çok yanlış bir şeydir.

Devrimciler, doğru ideolojilerinden taviz vermemek şartı ile güler yüzlü, hoş konuşan, kişi ayırıp seçmeyen, insanların davranışını anlayabilen kişiler olmalıdır.

Denizli'den Bir Köylü

**HALKIN FEDAKARLIĞINA
BİR ÖRNEK**

Ben Mecidiyeköy Halk Birliği'nin destekleyen bir halk çocuğuyum. İstanbul'da düzenlenen «Bağımsızlık Gecesi» hazırlıkları sırasında karşılaştığım, halkımızın fedakarlığını ve devrimcilerle karşı duyduğu sevgiyi anlatan bir olayı yazacağım.

3 Ağustos «Bağımsızlık Gecesi»nin bütün halka duyurulabilmesi için bir hoparlör lazımdı. Birkaç gün aradık ama bulamadık. Kiralamak çok pahalıydı. Çok sıkışık duruma düşmüştük. Birkaç arkadaş «Elimizdeki arabayı sahibine geri yollayalım» dediler, ama çoğunluk hemen karşı çıktı. Ne yapıp yapıp bulacaktık.

Tam o sırada, pazar yerinden bir hoparlör sesi duyduk. İki arkadaş hemen fırladı gitti. Bir sabuncu reklam yaparak sabun satıyordu. Durumu anlattık. «Bir saat müsaade, sabunları bitirip hemen gelirim» dedi. Bir saat sonra hoparlörü alıp derneğe geldi.

Biz, «Bir halk derneğiyiz, çok paramız yok ne vereceğiz?» diye sorduk. O, «Sonra anlaşırız» dedi. İki gün hoparlörü kullandık. O da bizimle İstanbulu semt semt dolaştı. Bizimle birlikte «Bağımsızlık Gecesi»ne katıldı. Sloganlarımızı birlikte bağırdık.

Gecede sosyal-faşistlerin düzenlemiş oldukları saldırı ve sabotaj hareketini kinadı. Gece bittikten sonra derneğe giderken, faşistlerin saldırı ihtimali söylediği halde bizden ayrılmadı. Derneğe geldi. «Borcumuz ne kadar» diye sordumuzda cevabı şu oldu: «Ben de bir halk çocuğuyum, benim de halkıma bir hizmetim olsun.»

Adresini verdi. «Lazım olduğum zaman beni arayın, sizi ve derneğinizi çok beğendim, size çok ısındım» dedi. İki gün aramızda kaldı. İşlerin arasında adını bile sormayı ihmal etmiştik. Yalnız sabuncu olarak tanıdık ve öyle çağırdık.

Halkımız içinde bizim sabuncu gibi binlercesi vardır. Yeter ki biz devrimciler olarak onları arayalım ve bulalım.

Devrimciler olarak bu fedakâr insanları harekete geçirebildik mi, sırtımız hiçbir zaman yere gelmez. O zaman bizim için imkânsız diye bir şey yoktur. Bunları, paramız olmadığı için şunu yapamadık, bunu yapamadık diyen devrimciler gözlerini açık etraflarına biraz baksınlar diye yazıyorum.

Bir Okuyucu

**HALKIN SESİ'Nİ
GENİŞ KİTLELERE YAYALIM**

Dergimiz HALKIN SESİ yayınına başladığı günden beri, Türkiye devrimcilerine doğru devrimci çizgiyi benimsetmek için elinden geleni yaptı. Fakat bazı arkadaşlar devrimci yayın organının önemini hala anlamadılar.

Bazı arkadaşlar haftada iki buçuk lira verip dergiyi alma fedakarlığında bulunmuyorlar. Dergiyi almaları için kendilerini uyardığımız zaman, «Ben falanca arkadaştan okurum» diyorlar veya devrimci bir dernek olan yerlerde «Ben dernekte okuyorum» cevabını veriyorlar.

Bizim buradaki bazı arkadaşlar dergi için gerekli olan çabayı göstermediler. Gazete bayilerinde dergi olduğu halde satın almadılar ve satmadılar. Dergimizin engelleri aşabilmesi mücadelesini daha iyi sürdürebilmesi için maddi yönden de güçlü olması gerekir.

İkinci bir eksikliğimiz de şudur: Dergiyi kitlelere ulaştıramadık. Bazı arkadaşlarda «Köylü okumaz, bunun ne yazdığını bilmez» şeklinde bir zihniyet var. Bu çok yanlış bir tutumdur. Bu düpedüz onlara güvenisizliktir.

Bugün köylü CHP'nin bazı mahallat yayınlamayı okuyor. HALKIN SESİ'ni koşa koşa okur. Yeter ki biz, HALKIN SESİ'ni onlara ulaştıralım. Onun kendi sesi olduğunu tanıtalım. Onlar dergimizde bazı somut taleplerini ve kendi meselelerini görecekler, ona dört elle sarılacaklardır, sahip çıkacaklardır. Böylelikle kendi yörelerinin hak-sızlıklarını, yolsuzluklarını ve isteklerini dergiye bildirerek doğru devrimci tahliller yapılmasına yardım edeceklerdir.

Kitlelere sonuna kadar inanmalı, ve güvenmeliyiz. Onlardan bazıları, «Siz tahsilli adamsınız, herşeye aklınız erer, biz bunları bilmiyoruz» diyebilir. Biz onlara gerçekleri anlattıktan sonra onlar, o yanlış düşüncelerini kendileri yıkarlar. Yeter ki biz onlara alçakgönüllülikle doğru yolu göstermeye çalışalım.

Bu hatalarımızı düzeltmeye çalışırsak, hem dergimizi geniş bir kitleye yaymış olacak, hem dergiyi maddi yönden güçlendirmiş, hem de devrimci bir görevi yerine getirmiş olacağız.

B. Elek - Isparta

**CEKOSLOVAKYA
HALKI,
SOSYAL-
EMPERYALİSTLERİ
ALTEDECEKTİR!**

Cu En. İy'in konuşmaları,
Halkın Gazetesi'ni makaleleri
ve Yeni Çin Ajansı
bültenlerinden
derlenmiştir

AYDINLIK
YAYINLARI

250 kuruş

**Arnavutluk
Emek Partisi Tarihi-2**

BORA
yayıncıları

15TL

**Arnavutluk
Emek Partisi
Tarihi-1**

«Arnavutluk Emek Partisi Tarihi», AEP Merkez Komitesi'ne bağlı Marksist - Leninist inceleme Enstitüsü tarafından hazırlanmış ve Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi'nin onayıyla, yayımlanmıştır.

BORA
yayıncıları

Genel Dağıtım : TÜR-DA.
Saadet İş Hani No : 405
Çağış / İSTANBUL

175TL

İşçiler ve bütün halk, birimiz

SUNGURLAR MÜCADELESİNİ DESTEKLEYELİM

Alibeyköy'de kurulu Sungurlar Kazan fabrikasında çalışan 800 işçi bir aydır direnmektedir. Sungurlar işçileri, patron sendikası Cevher-İş'ten kurtulmak, işten atılan arkadaşlarının geri alınması ve işyerindeki faşist baskısı ve işyerindeki faşist baskıların kaldırılması için mücadele ediyorlar.

Sungurlar işçileri yıllardan beri ortaçağdan kalma ağır baskılar altında çalışmaktadırlar. Patron üç işçinin bir araya gelip sohbet etmesini dahi yasaklamaktadır. İşçiler yazın bahçede güneşin altında, kışın fabrika içinde soğukta çalışıyorlar. İşçilerin iş güvenliği yoktur. Patron istediği zaman işçileri atmaktadır. Bir süre önce fabrikada çalışan bir mühendis işçilerle konuştu diye hem kendisi, hem de 8 işçi fabrikadan atılmıştır.

Cevher-İş sendikası patronun işçiler üzerindeki baskı teşkilatıdır. Sendikanın adamları Ülkü Ocakları üyesi besleme faşistlerdir. Çoğu silahlı dolaşmaktadır. Fabrika içinde patrona ve sendikaya ait bir silah ve cephane deposu vardır. Fabrikasının personel şefi Ülkü Ocakları eski genel sekreteri Nihat Çetinkaya'dır. Bu faşistlere dayanan patron Sabahattin Sunguroğlu işçileri karın tokluğuna çalışan köleler haline getirmeye çalışmaktadır.

Sungurlar işçileri yıllardır bu baskılara son verebilmek için mücadele ediyor. 1970 yılı 15-16 Haziran olayları sırasında işçiler, Maden-İş Sendikası'na geçmek istemişlerdi. Bu sırada ilan edilen Sıkıyönetimden yararlanan patron, yüzlerce işçiyi işten attı. Önder işçilerin birçoğu, sıkıyönetim tarafından tutuklandı. Böylece Sungurlar işçilerinin sendika değiştirmek için başlatıkları mücadeleye zorbalıkla bastırıldı.

Peşpeşe ilan edilen sıkıyönetimler, bütün halkın mücadelesini olduğu gibi, Sungurlar işçilerinin mücadelesini de ezmeye çalıştı. Fakat baskı ve zulüm, işçilerin mücadele azmini kıramadı. Birkaç ay önce, mücadele yeniden hızlandı.

İşçiler Maden-İş'e üye oldular. Bunu duyan patron, 5 işçiyi işten attı. Bunun üzerine 25 Temmuz 1975'te Sıkıyönetimin kalkmasıyla birlikte, Sungurlar işçileri direnişe geçti. Direnişi ezmek isteyen patron, adamlarını işçilerin üzerine saldırttı. Faşist komandolar, işçilerin üzerine ateş açtı. İki işçi yaralandı. Demir Döküm işçilerinin ve devrimcilerin desteklediği işçiler, saldırıya kararlılıkla karşı koydular. Faşistleri dışarı atarak fabrikayı ele geçirdiler.

Direnişin ilk günleri, Sungurlar işçileri diğer fabrikalardaki işçilerin, halkın ve devrimcilerin

Halk ve devrimciler Sungurlar işçilerinin yanında

desteğini görüyorlardı. İşçilerin morali ve mücadele azmi yükseldi. Fabrikada devrimci marslar söyleniyor, sloganlar atılıyor. Devrimcilerin ve halkın desteği, Maden-İş yöneticilerinin hoşuna gitmedi. Sungurlar işçilerini ziyarete gelenleri, fabrikasının duvarına dahi yanaştırmıyor, hemen uzaklaşmalarını istiyorlardı. Daha sonra, marş söylenmesine ve devrimci sloganlara karşı çıktılar. Bir ara «Yaşasın Ordu» diye slogan attırdılar. İşçilerin bu slogana karşı çıkması üzerine, «Yaşasın Maden-İş» dışında slogan atılmamasını engellediler.

Direnişin 18. günü, sabah saat 4'ten itibaren Alibeyköy, 4500 kişilik bir askeri birlik, 4 otobüs toplu polisi, panzerler ve çok sayıda sivil polis tarafından işgal edilmeye başlandı. Bütün caddeler ve sokaklar tutuldu, trafik durduruldu. Sabah, Alibeyköy darbe yapılmış bir ülkenin sokaklarını andırıyordu. Milliyetçi Cephe'nin bu işgal ordusu Sungurlar işçilerini zorla fabrikadan çıkardı. Fabrika askeri birlikler tarafından kordon altına alındı.

İşçiler direnişe fabrika dışında devam ettiler. Maden-İş'in işçileri devrimcilerden koparma çabası, dışarıda da sürdü. İşçilere, «Aranıza dışarıdan kimseyi sokmayın, direniş kırılır. 1970'deki direniş, dışarıdan gelenler yüzünden kırıldı» dediler. «Dışarıdan gelenler» dedikleri, devrimcilerdi.

Maden - İş, devrimcilerin ve halkın katılması yüzünden kırılan bir tek işçi mücadelesi gösteremez. Aksine örnek ise, çoktur. 1969 yılında Demir Döküm işçileri, devrimcilerle ve Alibeyköy'ün, Yıldıztabya'nın yoksul halkı ile birleşmeseydi, Cevher-İş'in çemberini kırmaması ve polis saldırısına karşı koyması zor olacaktı. Yine Çamgaz işçileri, emekçi halkla birleşerek başarıya ulaştı. Nitekim Sungurlar işçileri bu gerçeği mücadele içinde kendi tecrübeleriyle gördüler ve devrimcilerle kaynaştılar.

Sendika, Sungurlar mücadelesine gerektiği şekilde sahip çıkmadı. İşçileri destekleyen bir bildiri dahi yayınlamadı. «Direniş kanunsuz» diyerek, işçileri yarı yolda bırakmaya kalkıştı. Sendikanın bu tutumu, Sungurlar işçilerinin ve Maden-İş'e bağlı fabrikalardaki işçilerin tepkisine yol açtı. Birçok fabrikadan işçiler, Maden - İş'e giderek, Sungurlar mücadelesini aktif olarak desteklemelerini istediler. Sungurlar işçileri de, «Biz yıllardan beri mücadele ediyoruz. Sendika bizi bu saatten sonra yarı yolda bırakamaz» diyerek, mücadelelerini bizzat kendileri yürütmeye başladılar.

Patron, Cevher - İş'in kırık kadar grev kırıcısını içeri alarak çalıştırmaya başladı. Direnişte işçilere «Gelin ayrı bir sendika kuralım, işbaşı yapın» dedi. İşçiler, «Biz senelerdir bu oyuna geldik. Ölmek var, dönmek yok» diyerek, patronun bu teklifini reddettiler. Direniş

mevdanında oturmakla, mücadelesinin kazanılmayacağını anlayan işçiler, grev kırıcılarını engellemek üzere harekete geçtiler. Sungurlar işçileri, Alibeyköy halkı, Demir Döküm işçileri ve devrimcilerle birlikte, marşlar söyleyerek fabrikaya yürüdüler. Askerler işçilerin önünü kesti. Bir binbaşı, işçilere, dağılmalarmı söyledi. Fakat sözleri, «Ölmek var, dönmek yok» sloganlarıyla bastırıldı. Binbaşı yetmeyince, albay geldi, o da geri çevrildi. İşçiler, grev kırıcıların fabrikadan çıkmasını beklediler. Bu sırada, yaşlı bir Sungurlar işçisi koynundan bir kâğıt çıkararak, «Arkadaşlar, hele şunu da bir okuyalım» dedi. Bu kâğıt, İşçi-Köylü gazetemizin 1970 mücadelesi sırasında Sungurlar işçilerine dağıttığı «Sungurlar Marşı» idi. İşçiler hep bir ağızdan bu marşı söylemeye başladılar.

«Sungurlar'da cengimiz var Er olan meydana gelsin Sunguroğlu'ndan sorulacak

hesabımız var Devrimciler safa gelsin»

Grev kırıcıları, o gün akşama kadar korkudan fabrikadan dışarı çıkamadılar.

İşçiler, ertesi günü yine fabrikasının önünde toplandılar. Grev kırıcıların arabalarını taşa tuttular. Grev kırıcılar, ertesi günü işe gelemediler.

Şimdi Sungurlar işçileri, her sabah Alibeyköy meydanında toplanıp, direniş alanına kadar, akşamları da, direniş alanından Alibeyköy meydanına kadar yürüyüş yapıyorlar. Yol boyunca, «İş, Toprak, Hürriyet; Faşizme Nihayet!», «Kahrolsun Faşistler», «Katil İktidar» sloganlarıyla, bütün semti çınlatıyorlar. Her yürüyüş, çevre halkının aktif desteğini görüyor. Sungurlar işçileri direnişlerinin ancak bütün halkla birleşerek ve çetin bir mücadeleyle kazanılacağını görüyorlar. Bunun yanında, sendika yönetimini, mücadelelerine destek olması için zorluyorlar.

Sungurlar işçilerinin başarısı, bütün işçi sınıfına yol gösterecektir. Bu yüzden Sungurlar işçileri, daha çok fedakârlık yapmaya hazır olmalıdır.

İşçiler, köylüler, bütün halkımız!

Sungurlar işçilerinin mücadelesi, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Faşistler, bu direnişin «kanunsuz» olduğunu söyleyerek, Sungurlar işçilerini ezmeye çalışıyorlar. Patronun, işçileri köle gibi çalıştırması, kurşunlatması, polis ve jandarma baskısı kanunsuzluk değil de, işçilerin insanca yaşamak istemeleri mi kanunsuzluktur? Sungurlar işçilerinin direnişi, sadece bir avuç faşist için kanunsuzdur. Milyonlarca halkımızın için ise, sonuna kadar haklı bir mücadeledir.

İşçiler ve köylüler birleşsin Ne Amerika ne Rusya

AKEL İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ:

İstanbul, Topkapı'daki AKEL fabrikası işçileri bir süredir grevdeler. Arkadaşlarımız grevdeki işçilerle konuştular. Grev çadırında nöbet tutan iki işçi mücadelesini şöyle anlatıyorlar:

«Adım Mehmet, On yıldır çalışıyorum. Akel'de Haziranın on ikisinden beri grevdeyiz. Bütün işyerinde 400-500 işçi çalışıyor. Hasan Akel ve oğlu Yahya Akel tek bir firmalarını beş firmaymış gibi gösteriyorlar. Bizim firmada 16 işçi çalışıyorduk, 14'ümüz grevdeyiz. Günde 10 saattan fazla çalışıyorduk. Hiç bir sosyal hakkımız yoktur. Ücretlerimiz yetersiz. Doktor istirahat vermez. Fabrikada sigortasız çocuk işçi çalıştırılır. Sigorta müfettişi geldiğinde çocukları dolaplara gizlerler. Müfettiş bir keresinde dolapları açtı ve çocukları teker teker çıkardı.»

«Adım Ali. Altı yıllık işçiyim. 1974'ün onuncu ayında toplu sözleşme için patrona çağrı yapıldı. Patron gelmedi. Grev hakkı doğdu. Sıkıyönetim vardı. Grev ancak altı ay sonra başlayabildi. Sendika hakkımızı aramıyor. Bizimle ilgilenmiyor. Greve gitmeden önce patron için «Yularından yakalayacağım, asacağım, keseceğim» diyordu. Şimdi, «Ben bununla baş edemiyorum, ederse hükümet baş eder» diyor.

«Bu hükümeti hiç beğenmiyoruz. Bu hükümetten işçiyi, köylüyü hayır yoktur. Amerika karşısında kölece bir tavır izliyor. Kimileri de Amerika gitsin Rusya gelsin diyor. Bizler «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» diyoruz. Son günlerdeki işçi direnişleri için de şunları söylüyoruz: Türkiye'deki işçiler ve köylüler birleşerek baskılara topluca karşı koymalıdır.»

hepimiz için

Sungurlar işçilerinin istekleri, bütün işçi sınıfımızın ortak talepleridir. Sungurlar işçilerinin başarısı, mücadeleye atılmak isteyen geniş işçi yığınlarına güç verecek, yeni bir moral kaynağı olacaktır. Yükselmekte olan halk hareketlerini hızlandıracaktır. İşte bu yüzden, bütün imkânlarımızla köyden, fabrikadan, okuldan, yurdun her köşesinden Sungurlar işçilerini destekleyelim.

**Arko'dan Bir Kız İşçi :
«KÖLELİKTEN
KURTULMAK,
BAĞIMSIZ
TÜRKİYE'NİN
HÜR İNSANLARI
OLMAK İSTİYORUZ»**

Ben ARKO sabun fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamız yüz kişilik ve çoğunluğu kız işçi. HALKIN SESİ dergimizin 14. sayısında, bizim fabrikadaki durumu anlatan bir mektup çıkmıştı. Bundan sonra bizim fabrikadaki mücadele çok hızlandı.

Dergiyi okuyan bütün işçi arkadaşlar, artık sessiz sedasız patronun sömürüsüne boyun eğmememiz gerektiğini anladık. Derhal sendikaya yazılmaya başladık. Çoğunluğu üye kaydetmeyi başardık. Biz başlangıçta, fabrikada çok yağcı olduğunu ve bu yüzden kolay kolay çoğunluğu alamıyacağımızı düşünüyorduk. Birbirimize güvenmediğimiz için, uzun süredir hiç bir çaba harcamamıştık. Fakat işe girişince gördük ki, bütün arkadaşlarımız, «Kazansak da beraber, kaybetsek de» diyerek, imza attılar. İmzaların çokluğu karşısında, yağcı dediklerimizin bir avuç olduğunu anladık. Biz işçiler birbirimize güvenmeliyiz. Mücadeleyi yürütecek birkaç arkadaş bir araya gelince, cesaretle işe koyulmalı. Çünkü yaptığımız iş, işçilerin çoğunluğunun yararına ve haklıdır. Bu yüzden de mutlaka onların desteğini alacaktır.

Bizim sendikaya yazıldığımızı, yağcılar patrona haber vermiş. Patron ve adamları, bizim birlik olarak bu işi başardığımızı önceleri bir türlü inanmadılar. Birliğimizi anlayınca da, telaşa kapıldılar.

Geçen hafta patron, satın alabileceğini sandığı bazı işçileri odasına çekip, onlarla konuştu. Fakat onları kandıramadı. Bazılarına da para teklif ettiği ve edeceği söyleniyor. Patron paraya tapıtığı ve her şeyi parayla satın aldığı için, bizi de satın alabileceğini sanıyor. Ama biz işçiler satılık değiliz ve arkadaşlarımızı da satmayız.

Bu arada, baştan beri patronun gönüllü köpeği olanlara da söyleyeceklerimiz var: Onlar da aslında birer işçidir. Aslını inkâr edip, patronlara usaklık edenleri, halkımız kolay kolay affetmez. Bunlar da, işçilere kar-

şı patronla işbirliği yaptıkları sürece, hakettikleri muameleyi göreceklidir. Biz, bu arkadaşları, biran önce bizim yanımızda mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Artık zalimlere usaklık etmeyeceklerini ve işçi kardeşlerinin yanında yer alacaklarını hareketleriyle ispat etmeleri için, onlara şans tanıyoruz. Böyle yaptıkları takdirde, onları da kucaklamaya hazırız.

Hafta sonunda patron, «Pazartesi işe gelmeyin, hepimizi attım» diyerek, bizi korkutmaya kalktı. Biz ise, çoktanberi böyle oyunlara karşı hazırlıkliyız. Pazartesi günü hep birlikte kapının önünde toplandık ve içeri

girmedik. Birlik olduğumuzu görünce, müdür, «Girsenize içeri, niye orada duruyorsunuz?» diye bizi içeri çağırarak zorunda kaldı.

Patron, «Sendikadan vazgeçin, sendikalı işyerlerinden daha fazla para vereyim» diyor. Kaç

Alibeyköy'de jandarmaların işgal provası

Sendika ağalarını yıkalım

**MADEN - İŞ YÖNETİCİLERİ
ÜÇSOM İŞÇİLERİNİ YALNIZ BIRAKTI**

İstanbul, Kartal'da Üçsom fabrikası işçileri, sarı Öz Maden-İş sendikasıyla topluca istifa ederek, sendika seçme özgürlüğü için mücadeleye atıldılar ve Maden-İş sendikasına başvurdular. İşçiler Öz Maden-İş'i fabrikadan çıkarmak için herşeyi göze almışlardı. Sonunda patron, mücadeleye önderlik eden yirmibir işçiyi işten attığını açıkladı. Maden-İş'in sendika ağaları işlere evlerine gidip beklemelerini, patronla görüşüp meseleleri halledeceklerini söylediler.

Daha sonra bütün işçiler direnişe geçtiler ve patron attığı işçilerden beşini işe geri almayı kabul etti. Maden-İş'in 4. Bölge temsilcisi yaptığı konuşmada, «patron sendikayı kabul etti, artık yapacağımız bir şey kalmadı, siz ister altı ay, ister bir sene direnin» dedi. 4. Bölge temsilcisi kendisine patron ağzıyla konuştuğunu söyleyen bir devrimcinin üzerine saldırmaya kalkıştı. Kaba kuvvet sökmeyince de kendisini göklere çıkaran nutuklar atmaya başladı.

Her yerde tarafsızlık adı altında revizyonistlerle beraber hareket eden Troçkist-tasfiyeciler, burada da Maden-İş'i eleştiren devrimcilere karşı çıktılar. Karamsar görüşler yayarak işçilerin birliğini bozdular ve sendikaların elinde yapacak bir şey olmadığını söylediler.

SARI SENDİKACILAR İŞÇİLERİ DURDURAMIYOR

İstanbul'da, Profilo fabrikası televizyon bölümü işçileri 29 Ağustos günü öğleden sonra topluca işi bıraktılar. İşçiler ertesi günü bayram olduğu için yarım gün çalışmaları gerektiğini belirtiyorlardı. Temsilcilerin, engelleme çabaları işe yaramadı. Maden-İş 6. Bölge başkanı hemen fabrikaya geldi. Bölge başkanı işçilere, «evet siz haklısınız, ama sözleşmeniz yaklaştı, ileriye düşünün, şimdi böyle karışıklıklar çıkarmayın» dedi.

İşçiler, Bölge başkanını da dinlemediler ve öğlen kartlarını basıp çıktılar, şimdiye kadar, mücadele etmek isteyen işçilerin karşısına dikilen Maden-İş'in sarı sendikacı yöneticileri, artık işçileri durdurmayı başaramıyorlar. Sendika ağaları işçilere söz geçirememektedirler.

Bursa Merinos fabrikasından yedi işçi : PATRON SENDİKALARINI YIKACAĞIZ

Bütün halkımızı ezen faşist baskı rejiminin bir uzantısı da Bursa Merinos fabrikasında görülmektedir.

- 1 — Sağcı partilerin düşüncelerini benimsemeyen, elinde bu partilerin üye kartı bulunmayan kişiler fabrikaya alınmamaktadır.
- 2 — Sarı Teksif Sendikası fabrikaya yıllardan beri hakimdir. Baştemsilci işçi sorunlarıyla ilgilenmemektedir.
- 3 — İlerici gazetelerin okunması yasaktır.
- 4 — İlan tahtasına AP Gençlik Kolunun haberleri yazılır.
- 5 — İşçilerin her gün üstleri aranır.
- 6 — İşçilere zorla fazla mesai yaptırılır.
- 7 — İlerici işçilerin hakları olan kıdem ve kadrolar verilmez. Bazı patron yağcıları yan gelip yatar, hiç çalışmazlar.
- 8 — Bizi satan patron sendikası Teksif'i mutlaka yıkacağız. Yaşasın işçilerin devrimci mücadelesi! Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi ve Sovyet Sosyal Emperyalizmi.

senedir vermedi de, şimdi mi merhamete geldi? Onun vermesine lüzum yok. Biz kendimiz nasıl alacağımızı öğrendik artık. Patronlardan ve faşist iktidarlardan hiç bir yardım beklemiyoruz. Onlardan gelse gelse cop, panzer ve zulüm gelir. İşçisiyle, köylüsüyle, genciyle, memuruyla bize düşen, bu zulüm düzenini yıkmak için birleşmek ve mücadele etmektir.

İleride olup biteni yine dergimize yazacağız. Son olarak, bütün halkımıza şunu söylemek istiyoruz :

Biz sendikaya yazılırken, çevremizdeki diğer fabrikaların işçilerinden ve devrimcilerden büyük yardım gördük. Öyle ki, bizim sendikalaşma mücadelemiz, ailelerimizle birlikte, bütün çevre halkının meselesi oldu. Hepsi kazanmamız için ellerinden geleni yaptılar ve yapıyorlar. Onlar, bizim mücadelemizi kendi mücadeleleri olarak gördüler. Biz de mücadelemizi, bütün halkın mücadelesinin bir parçası olarak görüyoruz. Hiç bir zaman kendi fabrikamıza kapanıp kalmayacağız. Nerede bir işçi mücadelesi olsa, biz de yardıma gideceğiz. Nerede bir köylü mücadelesi olsa, biz de aramızda para toplayıp yollayacağız. Gençliğin, aydınların, kısacası bütün halkımızın mücadelesine katılacağız. Çünkü biz, sadece kendi fabrikamızda üç-beş kuruş zam alarak, bu sömürden, baskıdan kurtulamayacağımızı artık anlıyoruz. Sabun işçileri olarak, halkımızın mücadelesinde üzerimize düşen sorumlulukları her geçen gün daha iyi görüyoruz.

Biz, ancak bütün halk olarak, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı bağımsızlık mücadelesi vererek, bağımsız bir ülkenin halkı olacağız. Ancak mücadele ederek, kölelikten kurtulacak, hür insanlar olabileceğiz.

Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesi!

«PATRONUN İSTEDİĞİ SENDİKAYI REDDEDİYORUZ»

İzmir Tarih İplik fabrikasının 650 işçisi 27 Ağustos Çarşamba günü direnişe başladılar. Tarişli işçiler, sendikalaşma çalışmasına katılan arkadaşlarının işten atılması ve Tarih patronlarının 639 işçinin üye olduğu Tekstil Sendikasını tanımamakta direnmesi üzerine bu kararı aldılar.

Fabrikanın montajının ilk başladığı günlerde patronlar bütün işçileri Teksif Sendikasına üye

olmaya çağıran bir duyuru astılar. Hatta bordro fişlerinin sendika aidaatı kısmına Teksif'in ismini bastılar. İşçiler patronun zoruyla girecekleri bir sendikayı istemediler ve Teksif'i reddettiler.

Patron ve Teksif elbirliği ile, yemek fişlerinin arkasına işçilerin adlarını yazdırıp imza attırdılar. 20 kadar üyesi olan Teksif Sendikası, bu fişleri kullanarak yetki almaya kalktı. İşçiler Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne başvurular ve bu sahtekârlığı ortaya çıkardılar. Patron birer ikiser, giderek beşer altışar işçi çıkartmaya başladı. Fabrikanın montajı bitince de bütün işçileri işten atmakla tehdit etti.

İşten atılan işçiler sendikalaşma mücadelesini dışardan devam ettirdiler. Patron bunu engellemek için işçileri arkadaşlarıyla konuşturmamaya çalıştı.

İşçiler üzerindeki baskılar patronun mutemet adamı olan Odalar Birliği Genel Sekreteri Orhan Daut'un Tarih Genel Müdürlüğüne getirilmesiyle daha da arttı. İşçiler en son yedi arkadaşlarının işten çıkarılması üzerine direnişe başladılar. Patron, Tercüman gibi gerici gazeteler yoluyla yalan haberler yayarak işçi mücadelesini haksız göstermeye çalıştı. Direniş yerine gelen Karşıyaka Karakolu Komiseri işçileri zor yoluyla dağıtma tehdidinde bulundu.

Halk ve devrimciler, başından itibaren Tarişli işçilerin yanında yer aldılar. Onların haklı mücadelesini her yönden desteklediler.

Tarih'in patronları, direnişi kırmak amacıyla işçilere bir ay ücretli izin verdiklerini söylediler. İşçiler bu parayı almayaceklerini ve direnişlerinin rüşvetle kırılmayacağını belirttiler. Patronların oyunları Tariş işçilerini daha sıkı birleştirmiştir.

Ege Devrimci Gençlik Birliği, Tariş işçilerinin mücadelesini bütün halka duyurmak için yayınladığı bildirisinde şöyle diyor :

«Patronların mutemet adamı Orhan Daut'un MC hükümeti tarafından Genel Müdürlüğe getirilmesinden sonra, işçiler üzerinde baskılar daha da arttı. Faşist generaller ve MC hükümeti işbirlikçi patronların ve toprak ağalarının temsilcisidir. Bunlar Amerikan ve Rus emperyalizmine karşı mücadele eden devrimcileri kurşunlayan zindanlara dolduranlardır. Tariş işçilerinin başarısı, mücadele eden halkımızın başarısı olacaktır. Bütün halkı ve devrimcileri Tariş işçilerini desteklemeye çağırıyoruz.»

Zonguldak'tan bir devrimci yazıyor:

İŞÇİNİN KARŞISINDA SENDİKA AĞALARI DA VAR

50 bin maden işçisinin üzerindeki Türk-İş tekeline son verelim!

Zonguldak kömür madenlerinde çalışan 50 bin maden işçisi, Türk-İş'e bağlı Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın işverenle el ele yürüttüğü baskı politikası altında, zaman zaman yığılma direnmelerine rağmen, uzun yıllardır ezilmektedirler.

SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜ! ÇALIŞMA ŞARTLARI DÜZELTİLSİN!

Zonguldak kömür ocaklarında halen 8 saatlik işgünü uygulanıyor. İşveren işçilere, 8 saatte bitirilmesi imkânsız iş veriyor. Verilen işi 8 saatte tabii olarak bitiremeyen işçilere ceza kesiliyor. Madenlerde çalışan işçilerin günlük çalışma müddetleri 14 ilâ 16 saat arasında değişiyor. Mevcut yasalara bile aykırı olan bu uygulama karşısında, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası hiç bir tepki göstermiyor.

Kömür kazılan yerlerde verimi artırmak için, işçileri «toz hastalığı»ndan nispeten koruyacak «sulu çalışma» sistemi uygulanmıyor, bunun yerine işçiler «kuru çalışma»ya zorlanıyorlar. Delici makinelerin püskürttüğü kömür ve kaya tozları su ile bastırılmadığından işçilerin ciğerleri kısa müddet içinde kaya ve kömür tozu ile doluyor. Özellikle kazmacı ve lügümcü işçilerin aynı işte 5-6 yıl çalışmaları bir «mucize» olarak niteleniyor. Madenlerde ortalama insan ömrü ise 30-35 yıl.

Zonguldak kömür ocaklarındaki iş kazalarının sayısı Türkiye ve dünya ortalamalarının çok üzerinde. Zonguldak kömür ocaklarında yılda ortalama 80 ölümlü «iş kazası» meydana geliyor. Bir yılda ocaklarda yaralanan işçilerin sayısı ise 8-9 bin civarında.

SARI SENDİKA PATRONLA ELELE

İşçilerden ayda ortalama yarım milyon lira para kesen «Zonguldak Maden İşçileri Sendikası», işçilerin meseleleri ile ilgilenmediğine işçilerin parası ile karanlık yatırımlara girişiyor. Ayrıca, işçilerden, profesyonel bir klüp olan Zonguldakspor'a her ay «aidat» kesilmesine göz yumuyor. İşçiler geçenlerde Zonguldakspor'a aidat kestirmemek için Kozlu kömür üretim bölgesinde direnişe geçtiler. Ve spor klübüne istihkaklarından para kesilmesi ile ücretli izin paralarının verilmemesini şiddetle protesto ettiler. Bunun

üzerine Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı AP'li Mehmet Tezer istifâ etmek zorunda kaldı.

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın işverenle el ele yürüttüğü bu sarı politika, son zamanlarda sendika içinde muhalif grupların doğmasına yol açtı. Bir kısım işçi lideri, sendikayı olağanüstü kongreye götürüp, Türkiye Maden İşçileri Federasyonundan ve Türk-İş'ten ayrılmak için faaliyet gösterme başladılar.

Uzun yıllardan beri Türk-İş tekelinin hüküm sürdüğü maden ocaklarında, DİSK, örgütlenme teşebbüslerinde bulunmaktan bile dikkatle kaçınıyor. Bu bir yana, bazı DİSK ileri gelenleri, bu arada Kemal Sülker, Zonguldak Maden İşçileri Sendikasına ve onun sarı yöneticilerine karşı, hayırhah bir tutum içindedirler. Kemal Sülker, bir süre önce «Yeni Ortam» gazetesinde yayınladığı bir-iki makalesinde, maden ocaklarında, işveren - sendika ikiliği arasında bir çelişki olduğu havasını yaratmağa çalıştı.

Bu, kesinlikle doğru değildir. Zonguldak Maden İşçileri Sendikası ile EKİ işvereni arasında temelde hiç bir çelişki yoktur. İşveren ile sendika, zaman zaman kontrollerindeki gazetelerde lâf düzeyinde tartışmakta, böylece işçileri aldatmaya çalışmaktadırlar. Meselenin özü budur.

Maden işçilerinin Türk-İş tekeline kurtulmalarının iki yolu var:

Birincisi, sendika içindeki muhalif grubun sendikayı olağanüstü kongreye götürerek Türkiye Maden İşçileri Federasyonu ile Türk-İş'ten ayrılma kararı çıkartmaları. Ve tam manasıyla bağımsızlaşmaları.

İkincisi, mahallî işçi liderlerinin önderliğinde devrimci bir sendika kurulması. Ve bu sendikanın işçileri saflarında toplaması.

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın, bir olağanüstü kongre ile, şimdikiyle kıyasla, «ilerici» yöneticilerin eline geçmesi ve yeni yöneticilerin Türkiye Maden İşçileri Federasyonunun yönetiminde de etkili olarak Türk-İş içindeki muhalefet hareketinin yaygınlaştırılmasına çalışmaları dikkate alınması gereken bir çözüm yolu olabilir. Ancak, bu çapraşık yolun daima çıkmaza girmesi ihtimali vardır.

Yığılma maden işçileri! EKİ işverenin uşağı, sarı sendika çemberini yarmak için ilerli...

İŞÇİ-KÖYLÜ

ERDEMİR İŞÇİLERİNİN HAKLI KAVGASI BİTMEDİ

Grevi, «Millî güvenliği zedeleyici» bulan hükümetin bir ay erteleme kararı durdurmak için Türk-İş'in danıştaya müracaatı reddedildi. İşçiler bir ay sonra greve gidecek.

Maden-İş, Erdemir patronuna ve faşist MC hükümetine teslim oldu

Maden-İş'in oportünist yöneticileri, Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının (ERDEMİR) Amerikalı-İşbirlikçi patronu ile faşist MC hükümetine teslim oldular.

Maden-İş 9. Bölge Temsilciliği (Kdz. Ereğli) ile Erdemir işvereni arasındaki toplu iş sözleşmesi müzakereleri Nisan ayının sonlarında başlamıştı. Maden-İş yöneticileri, daha sözleşme masasına oturmadan işverenle uzlaşma eğilimindediler. Sendika, sözleşme taslağının hazırlanması için işçilerin fikirlerine danışmak lüzumunu duymamıştı. Sözleşme taslağı, Toplu Sözleşme Dairesi tarafından hazırlanmıştı. Toplu Sözleşme Dairesinin hazırladığı sözleşme taslağı, asgari hakları ihtiva ediyordu. Sözleşme taslağının işçilere «izah edildiği» toplantıda itirazlar oldu; işçiler, sözleşme taslağını yetersiz bulduklarını söylediler. Maden-İş 9. Bölge Temsilcisi Şükrü Özbayrak, işçilerin itirazlarını, «biraz da işvereni düşünmek lâzım» sözleriyle karşılamaya çalıştı. İşçiler, Özbayrak'ı şiddetle protesto ettiler.

MADEN - İŞ 9. BÖLGE TEMSİLCİSİ AYNI ZAMANDA İŞVEREN VEKİLİ!

Maden-İş 9. Bölge Temsilcisi ve sözleşme ekibinin başı Şükrü Özbayrak, Kemal Türkler ve şürekasının mutemetadamlarındandır. Son yapılan kongrede tüzük boşluklarından yararlanılarak ve Kemal Türkler'in işçiler tarafından sık sık yuhalanmak pahasına gösterdiği olağanüstü gayret sonucu «temsilci» seçilmiştir. Özbayrak, temsilcilğe seçilme gelmiş olmasına rağmen halen bu görevini «fabriolarak sürdürmektedir. Çünkü kendisi dolgun bir maaşla Erdemir'de «işveren vekili» olarak çalışıyor.

OYUN İÇİNDE OYUN

Toplu sözleşme müzakereleri sırasında işveren Maden-İş'in talep ettiği asgari hakları bile vermemekte direndi, daha da öte, gülmüş tekliflerde bulundu: Sendika, işçilerin saat ücretlerine, birinci yıl için seyyanen (ayrimsız) 450 kuruş, ikinci yıl için de seyyanen 450 kuruş istiyordu. İşveren birinci yıl için 325 kuruş, ikinci yıl için de yüzde 20 zam teklif etti. İşveren bundan başka işçilere sıcak yemek verilmesi, işe gidiş-dönüşlerinde araç temin edilmesi, kıdem zammı, kömür, vb. en basit istekleri bütünüyle reddetti. Erdemir'in Amerikalı - İşbirlikçi patronunun bu ürkütücü cüreti nereden geliyordu? Elbette Maden - İş yöneticilerinin uzlaşmacı tutumundan...

Patron işçilere barınma malzemesi vermiyor işçilerin,

CİĞERLERİ BETON TUTTU

Türk-İş'in işverenle uzlaşma politikası, işçilerin ciğerlerini beton tuttu. İşçilerin ciğerleri beton tuttu. İşçilerin ciğerleri beton tuttu.

Nitekim, «tarafsız aracı»nın teklifleri de işverenin teklifleri paralelinde olunca, Maden-İş, işçilerden korkarak, göstermelik bir grev kararı almak zorunda kaldı; ama, işverenle uzlaşma toplantılarını kesmedi. Şükrü Özbayrak, grev kararı alındıktan sonra yayınladığı 27.9.1975 tarihli bildirisinde şöyle diyordu. «Bu arada işverenle yeniden temas olanaklarını kesmeden yasaların bize tanıdığı hakkı kullanmak üzere grev hazırlıklarına başlamış bulunuyoruz.»

UTANÇ VERİCİ BİR UZLAŞMA

Mevcut yasalara göre Maden-İş'in Erdemir'de grev uygulamasına geçebileceği 2 Eylül günü, Maden-İş temsilcileri Erdemir temsilcileri İstanbul'da ortak bir toplantı yaparak, evvelce «uyuşmazlık konusu» olan birçok maddeyi bir çırpıda karşılıklı kabul ediyorlar, tam bir mutabakata varıyorlardı. Taraflar, geriye kalan «uyuşmazlık konularını» halletmek için birgün sonra da, 3 Eylül'de, yeniden toplanma kararı alıyorlardı. Aynı gün, faşist MC hükümeti, Erdemir işçilerinin, sendikanın sinsi uzlaşmacı siyasetini kıran grev uygulamasına geçebileceklerini hesap ederek, «millî güvenlik» gerekçesiyle, grevi bir ay ertelediğini açıklıyordu. MC hükümeti bu tedbiri, Maden-İş'e karşı değil, Maden-İş'le de zıt çelişki içindeki işçilere karşı alıyordu. Çünkü Maden-İş'in grev yapma diye bir meselesi yoktu. Nitekim, Maden-İş yöneticileri, Hükümetin Erdemir grevini bir ay ertelediğini açıklamasından birkaç saat sonra, İstanbul'da, işverenle uzlaşma protokolünü imzalıyorlardı. Maden-İş evvelce istediği asgari hakların bir kısmından daha vazgeçiyor ve kelimenin tam manasıyla işçi haklarını Erdemir'in Amerikalı-İşbirlikçi patronuna peşkeş veriyordu.

Maden-İş yöneticileri bu tutumlarıyla bir yandan Erdemir patronuna boyun eğerken, öte yandan da işçilerin grev hakkını zorla ortadan kaldıran MC hükümetinin faşist kararına saygı duyduğunu belirtmiş oluyordu. Hükümetin grevi ertelemesinden sonra, işverenle, işçi haklarını hiçe sayarcasına uzlaşmak ne demektir? Bu, faşist zorbalığa boyun eğmek değil nedir? Bu mudur «devrimci» sendikacılık? Bu mudur işçi haklarını savunmak?

Devrimci Erdemir işçileri Maden-İş yöneticilerinden hesap sormalıdır.

Devrimci Erdemir işçileri Amerikalı - İşbirlikçi patrone hesap sormalıdır.

Devrimci Erdemir işçileri faşist MC hükümetinden hesap sormalıdır.

ÇİVRİL'DE ERBAKAN PROTESTO EDİLDİ

Denizli'nin Çivril kazasında seçim konuşması yapmak isteyen Erbakan, kendisini yuh sesleriyle

protesto eden halka hakaret ederek «mahlûklar» diye bağırıştır. Meydanda toplanan halk ise «bağımsız Türkiye» diye bağırarak, gösteri yapmıştır.

Faşistlerin kaldırdıkları taş, başlarına düşecek

• İznik ilçesi, Derbent köyünde öğretmen yapan TÖB - DER üyesi Ali Genç, köydeki faşist MHP ve AP'liler tarafından öldürüldü. Faşistler devrimci öğretmeni tabanca ile kurşunlamış ve bıçaklamışlardır. TÖB - DER Bursa şubesi yaptığı açıklamada, faşistlerin Ali Genç'e saldırmak için uzun zamandır hazırladıklarını ve köyden atmaya çalıştıklarını belirtmiştir. Olaydan sonra, TÖB - DER devrimci öğretmenler üzerindeki faşist saldırı ve baskıları kınamıştır.

• Başbuğları Milliyetçi Cephe Hükümetinde Başbakan Yardımcısı olarak bulunan faşist komandolar Türkiye'nin her yerinde halka saldırmaya devam ediyorlar. Faşistler, CHP milletvekili Süleyman Genç'e İzmir'de sokak ortasında saldırdılar. Süleyman Genç'in yanında bulunan Ali Rıza Bodur da çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Polis, her zamanki gibi faşist komandoların saldırısına seyirci kalmıştır.

• Her yerde tertip ve provokasyon peşinde olan faşist komandolar, Demir Döküm işçileri üzerine ateş açtılar.

• Düzce Demokratik Kültür Derneği, faşistlerin saldırısına uğradı. Dernek, yaptığı açıklamada ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için verilen mücadelenin faşist saldırılarla bastırılmayacağını açıklamış ve demokrasinin ve bağımsızlığın mücadelesine sonuna kadar devam edeceğini bildirmiştir.

FABRİKADAN KÖYDEN

FAŞİSTLER HAKETTİKLERİ DERSİ ALIYORLAR

Faşist bir tiyatro oyununu oynamak için Denizli'nin Baklan ilçesine gelen Ülkü Ocaklıları halkı kovalamıştır. Baklan ve Doğanlılar, «burada faşistlere oyun oynatmayız» diyerek faşistlerin üzerine yürümüşlerdir. Faşistler selameti kaçmakta bulmuştur. Aynı şekilde Çal ilçesinin Bekilli bucağı halkı da faşist Ülkü Ocaklılarla karşılaşmıştır. Halk, faşistlerin afiş asmasına mani olunca çıkan çatışmada polis 4 kişiyi tutuklamıştır.

KARS'DA HALK FAŞİSTLERİ YUHALADI

Milliyetçi Cephe faşistlerinin, Kars halkına gözdağı vermek için, Erzurum ve başka yerlerden getirttikleri 40-50 komandoyla tertipleedikleri miting, halkın tepkisiyle karşılaştı ve fiyasko ile sonuçlandı. Faşistlerin tertiplediği miting protesto eden halkı, polis copla dağıtmak istedi.

DENİZLİ'DE İŞÇİLER ÖLÜM ORUCUNDA

Sendika özgürlüğü ve işten atılmaları son verilmesi için mücadele eden Denizli Basma - Boyama fabrikası işçileri, 30 Ağustos gününden itibaren ölüm orucuna başladılar. Ölüm orucundaki altı işçi, Valinin ve emniyetin tehditlerinin direnişlerini durduramayacağını, ölüncüye kadar açlık grevini sürdürmeye kararlı olduklarını söylemişlerdir.

GÜL ÜRETİCİLERİ TEFECİ SÖMÜRÜSÜ ALTINDA

Keçborlu Gençlik Derneği yayınladığı bir bildiriye, gül üreticileri üzerindeki

ZINDANLAR BOŞALSIN

Davalar devam ediyor

SİTE YURDU OLAYLARI

Geçen Nisan ayında, İstanbul Site öğrenci yurduna saldıran komandoların çıkarttıkları olaydan sonra tutuklanan üç devrimci öğrenci hâlâ mahkemeye çıkarılmamaktadır. Devrimci öğrencilerden Erdoğan Sevinç'in, hapisanede sağlık durumunun gittikçe kötüleşmesine rağmen, tedavisi engellenmektedir.

İSTANBUL TİİKP DAVASI

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde devam edilen TİİKP davasında mahkeme heyeti, dört tutukluyu salondan dışarı çıkartmıştır. Duruşmadan çıkartılan sanıklar, çıkarken «Kahrolsun faşizm, yavaşın bağımsız Türkiye» diye bağırışlardır. Mahkeme heyeti, ayrıca salondan atılanlar hakkında hakaret davası açılması için savcılığa ihbar kararı almış ve duruşmayı 30 Eylül'e ertelemiştir.

patron ve tefeci sömürsünü anlatmaktadır. Bildiride şöyle deniyor: «Geçen yıl 7 lira olan gül fiyatı bu yıl 5 liraya indirildi. Oysa üreticiye gül 515 kuruşa mal olmaktadır. Yıllardır sırtımızdan geçinenlere dur diyelim. Yetsin onların sömürü, zulüm düzeni».

yine de yılmadan bu haklı direnişimizi devam ettirdik. Sonunda patron uçak yıkayıcısı tutmaya mecbur oldu. Öğrendik ki işçiler patrona karşı birleşince önünde dağlar bile dayanamaz. Ve biliyoruz ki bize atılan tokatlar elbet bir gün ters dönecektir.

Bize inen eller kırılacaktır. Yaşasın bütün işçilerin devrimci direnişi ve haklı davamız! Yaşasın bağımsız ve blok-suz Türkiye!

Derya Derviş ve diğer devrimci yamaklar

BİZE İNEN ELLER KIRILACAKTIR

Bizler Adana'da Ziraat ilaçlama Uçakları şirketine çalışan, çalışıkça ezilen, ezildikçe bu düzene karşı bilenen devrimci yamaklarız. Çalıştığımız yer Adana'dan 1 saatlik mesafededir. Burada yalnız yazın 3-4 ay çalışırız. Çalıştığımız müddetçe evimizin yüzünü göremeyiz. Gece gündüz burada kalırız. İş güvenliğimiz, sigortamız ve sağlık güvenliğimiz yoktur. Hiç tatil yapmayız. Ne pazarımız bellidir, ne de cumartemiz. Her gün saat 3'te kalkar gece saat 22.00-23.00'e kadar çalışırız. Çalışma saatimiz o kadar çok olmasına rağmen işimizde o kadar ağırdır. Çok ve ağır çalıştığımız halde yemeklerimiz bizi tatmin etmemektedir. Maaşımız yok demecek kadar azdır. Günde ancak 3-4 saat uyuyabiliyoruz. Hergün zehirle uğraşmaktan dolayı arkadaşlarımız arasında zehirlenmeler çoğalmaktadır. Gece yatarken üstümüz, açık olduğundan bizi sivrisinekler ısırmakta ve sıtma vakası da artmaktadır. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de ağa patron ve adamlarının yaptığı zulümler var.

Yamak arkadaşlarla birlik olup bir direniş yaptık ve uçakları yıkamadık. Bize atmedikleri kalmadı ama biz

HALKIN SESİ
19 Ağustos 1975

AGA FEVZİ BİYİKOĞLU'NUN ÇİFTLİĞİNDE ÇALIŞAN ÇOBAN ANLATIYOR:

Bir yıldır ağanın yanında çok güç şartlar altında 1500 koyuna 1300 lira aylıkla bakıyorum. Ağanın CGP'li ağabeyisi Kâbiykoğlu, yanında çalışan bizlere ağır işler yükler, küfür ediyor ve hatta...

HALKIN SESİ
9 Eylül 1975

BEYLİKKÖPRÜ AĞALARI HALKIN SESİNİ SUSTURAMAZ

Beylikköprü köylülerinin toprak mücadelesinin derzini, HALKIN SESİ'nde yer alması, ağaları telaşlandırdı. 21 Ağustos günü ağa Kâzım Biyikoğlu, HALKIN SESİ'ndeki haberin bütün Polatlı'ya yayılması üzerine bayide bulunan on son bes adet dergiyi de alarak devrimci fikirlerin halka ulaşmasını engellemeye çalıştı. Kâzım Biyikoğlu, HALKIN SESİ'nde röportajı çıkarılmasına rüşvet vererek ve tehdit ederek mahkeme kanallarıyla dergimize teklif göndermesini istemiştir.

VE MAHKEME KANALIYLA ALDIĞIMIZ TEKZİPTİR

Halkın Sesi gazetesi, AĞA FEVZİ BİYİKOĞLU'NUN ÇİFTLİĞİNDE ÇALIŞAN ÇOBAN ANLATIYOR, başlıklı 19.8.1975 tarihli nüshasının 6 ncı sayfasında, neşrettiği yazıda gerçekleri yazmamıştır.

Fevzi ve Kâzım Biyikoğlu işinde çalışmam sebebiyle, işverende hiçbir alacağım kalmış değildir. İzin verilmediği, paramı vermedikleri, dövülme, horlanma sertleşme gibi beyanlar tamamen yalandır. Gerektiğinde izin de verilir.

İşverenimin iş dışında hiçbir baskısı da yoktur. İşimi iyi yaptığımda, taltif de edilmekteyim. Sürü başında olmam nedeni ile iş icabı kırdı da yatmam tabiidir. İşveren, otelde yatarması kabil de değildir.

Beylikköprü köyünden
Fevzi ve Kâzım Biyikoğlu çobanı
DURMUŞ ÖMER ERTAŞ

Tunceli olayları üzerine

DİKKAT EDİN, FAŞİZMİN VE REVİZYONİZMİN YEDEĞİNE DÜŞÜYORSUNUZ

Elazığ'da CHP mitingi faşistlerin saldırısına uğradı. Aynı gün Tunceli'de yapılan mitingde ise bir grup genç Ecevit'in konuşmasını önlemeye çalıştı. Bu grup, Ecevit'in konuşmasını bastırmak için «halklara özgürlük» ve «Kıbrıs'ta işgale nihayet» sloganlarını kullandı. Ecevit onlardan «konuşma özgürlüğüne saygı gösterilmesini» istedi. Gazetelerin belirttiğine göre, bu isteğe «Kahrolsun revizyonistler», «Katil iktidar» ve «Kahrolsun CHP» sloganlarıyla cevap verildi.

Böyle davrananlar, devrimciliklerini ispatladıklarını sanıyorlar. Ama gerçek bunun tam tersidir. Yaptıklarının ne devrimcilikle, ne reformculukla mücadele ile, ne de milletlerin kaderini tayin hakkını savunmakla bir ilgisi yoktur.

BAŞ DÜŞMAN CHP Mİ?

Devrimciler her dönemde, esas vuruşu kime yönelteceklerini, baş düşmanı nasıl tecrit edeceklerini, gerçek durumun ayrıntılı bir tahliline dayanarak tespit etmelidirler. Bugün devrimci mücadele, her yerde karşısında Amerikan işbirlikçisi faşistleri ve Brejnev uşağı sosyal-faşistleri bulmaktadır. İşte bu sebeple devrimciler, esas vuruşu iki süper devlete ve onun işbirlikçilerine yöneltmek zorundadırlar. Devrimcilerin diğer siyasi güçlere karşı tutumu, onların esas düşmanlara karşı izledikleri siyasete bakılarak tesbit edilmelidir.

Troçkist tasfiyeciler ise, baş düşman olarak iki süper devletle işbirlikçilerini değil, CHP'yi seçiyorlar. Onlar sosyal-emperyalizmin sadece ideolojik bir mesele olduğunu söylüyorlar. Sosyal-emperyalizmin yurdumuz için taşıdığı tehlikeyi örtbas ediyorlar. Tıpkı TSİP revizyonistleri gibi, Troçkistler de halkımızın düşmanlarını «ABD ve AET» şeklinde sıralıyorlar. Ama Amerikan emperyalizmine karşı da bir mücadelesi yoktur. Esasen bir emperyalizmin yedeğine düşerek öbürüyle mücadele edilemez. TSİP revizyonistleri de Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin sözünü ediyorlar ama, pratikte ona karşı teslimiyetçi bir tutum içindedirler. Onlar, ABD emperyalizmine karşı aktif mücadele sonucu güçlenecek anti-emperyalist bilincin, kendi efendileri için de tehlike olduğunu biliyorlar.

HEDEFİNİZİ FAŞİSTLERİN PARMAĞINA BAKARAK SEÇMEYİN!

CHP, AET emperyalistlerine yakın büyük burjuvazinin partisidir. Bununla beraber iki süper devlete karşı

da teslimiyetçi bir siyaset izlemektedir. Öte yandan CHP, halkımızın yükselen mücadelesini reform hayalleriyle söndürmeye hizmet ediyor.

Ancak CHP faşistlerle aynı şey değildir. Devrimciler siyasetlerinde bu gerçekleri dikkate almalıydılar. CHP'yi iki süper devletle ve onların işbirlikçileriyle uzlaştığı noktalarda eleştirmeli, onun reformculuğuyla mücadele ederek devrim yolunu savunmalıydılar. Bununla birlikte iki süper devlete ve faşizme karşı çıktığı her noktada onu desteklemeli daha kararlı bir tutum alması için çalışmalıydılar.

Nitekim biz, CHP'yi faşistlerle uzlaştığı dönemde amansızca eleştirdik, onu keşif gömleğini çıkarmaya ve İsa tutumunu terketmeye çağırdık. Ne zaman ki, Gerde ve Diyarbakır'da faşist saldırganların üzerine yürüdüler, faşistlerle mücadele edeceklerini söylediler, o zaman bu tutumlarını desteklediğimizi söyledik. Ne zamanki, CHP «halklara özgürlük» ve «işgale nihayet» sloganlarına karşı çıktı, o zaman onu eleştirdik. Ama aynı zamanda «kahrolsun faşizm» sloganını onlarla birlikte bağırdık.

Troçkist tasfiyeciler ise bunun tam tersini yapıyor. Onlar CHP ile mücadeleyi tam da faşistlerin ona saldırdıkları güne rastlattılar. Faşistlere karşı daha aktif bir mücadele yürütmeye başladığı bir dönemde CHP'nin mitinginde, «devrimcilik» adına olay çıkarıldı. Ecevit'in «başlıklardan ve zorbalıktan yılmayacaklarını, faşistlerden hesap soracaklarını ve Türkiye'yi faşistlere bırakmayacaklarını» söylediği ve faşistlerin taşlarına hedef olduğu gün, konuşması önlenmeye çalışıldı. Bu tutum devrimcilerin değil, iki süper devlete ve faşizme karşı mücadele diye bir meseleleri olmayanların tutumudur.

TSİP revizyonistleri de, faşizmle uzlaştığı zaman ve uzlaştığı bütün noktalarda CHP'yi sonuna kadar destekliyordu. Ama CHP, faşistlere karşı koymaya başlayınca hemen 180 derece dönüş yaptılar. CHP'yi «provokasyonla» ve «darbe tezgahlamakla» suçladılar. Çünkü onlar her dönemde faşizmin yarıdakıydılar ve hedeflerini daima faşistlerin parmağına bakarak tayin etmekteydiler. Troçkist tasfiyecilerin tutumu, işte bu Brejnev uşaklarının tutumuna benziyor.

FAŞİZMLÉ MÜCADELE ETMEYEN, REFORMCULUKLA MÜCADELE EDEMEZ

Ecevit şöyle dedi: «Kahrolsun faşistler» sloganını Elazığ'daki faşist saldırganlara karşı değil de, Tunceli'de bana karşı haykıran delikanlıların sözcüğüne ciddiye alınamaz.»

Ecevit'e bu sözleri söyleten davranışlara girenler, iyice düşünmelidirler. Çünkü onlar Ecevit'i eleştireyim derken, faşizme karşı birliğin bayrağını Ecevit'e terk ediyorlar. Oysa faşizme karşı birlik çağrısını en başta devrimciler yapmalıdır. Troçkistlerin Ecevit'i faşizmle mücadeleye çağırması bir yana, bu çağırışı Ecevit onlara yapıyor. Ecevit, «Faşistlere karşı niçin mücadele etmiyorsunuz?» diye soruyor. Troçkistler ise, «Hayır, biz CHP'yi protesto etmeyi tercih ederiz» demeye getiriyorlar.

Ancak, faşistlere karşı en önde mücadele ederek CHP'nin uzlaşıcılığını halka gösterebiliriz. Yoksa reformcuların faşizme karşı ortak mücadele çağrılarını «yuh» çekerek değil! Faşistler CHP'ye saldırırken, sen «reformculuğa karşı mücadele» yaftası altında CHP'ye saldırırsan, devrimcilikini ispatlamış olmazsın. Aksine faşizmin yedeğine düştüğünü ortaya koyarsın. O zaman senin CHP'den daha anti-faşist olduğunu kimse kabul etmez.

Troçkistlerin davranışı devrimci sloganları gözden düşürmeye hizmet ediyor. Nitekim Ecevit, Troçkistlerin davranışından yararlanarak, Kürt milletin varlığını inkâr etmek ve Kıbrıs'ta yürüttüğü işgalci siyaseti savunmak imkanı bulmuştur.

Devrimciler her yerde sloganlarını faşistlere karşı kararlılıkla savunmalıdır. Sloganlarımızı, CHP mitinglerinde olay çıkarmak için değil, CHP'lilere de o sloganları kavratmak ve kabul ettirmek için kullanmalıyız.

REFORMCULARIN KANATLARI ALTINDA REFORMCULUKLA MÜCADELE

Tunceli'de yapılan protestonun «reformculukla mücadele» açısından ciddi bir yanı var mıdır? Bu arkadaşlar, AP veya MHP mitinginde Demirel veya Türkeş'i protesto etmeyi akıllarından bile geçirmezken, CHP mitinginde Ecevit'e karşı böyle bir «eyleme» girişirken, neye güveniyorlar? Onlar, bu ucuz kahramanlığa göz dikerken, aslında liberal CHP'nin hoşgörüsüne bel bağlamaktadırlar.

Tasfiyeciler, ne CHP'nin reformcu olduğunu kavriyorlar, ne de reformcuların faşizmle uzlaşmasını. Onlar aslında Ecevit'e güvenmektedirler. Nitekim fotoğraf çekilmemesini Ecevit'ten istiyorlar. Şiddetle protesto ettikleri CHP'yi, aynı zamanda kendi koruyucuları olarak görmektedirler. Madem CHP'yi faşistlerle aynı görüyorsunuz, o zaman niçin ondan faşistlerden farklı davranış bekliyor ve yardım istiyorsunuz? Bu çok tutarsız ve aynı zamanda reformcuların kanatları altına giren bir davranış değil midir?

Reformcu Ecevit'i faşistlerle karıştıran bu tür davranışlar geçmişte de görülmüştü. 1969 yılında saldırıya uğrayan TÖS Kongresine geldiği zaman, Ecevit'i yuhalyanlar, devrimciliklerini ispatladıklarını sanıyorlardı. Bu tutumlarıyla reformculuğa karşı mücadele ettiklerini söylüyorlardı. Aslında onlar da reformculuğu kendi içlerinde taşıyorlardı. Ecevit'i faşistlerle aynı kefeye atarak, kendi reformculuklarını örtbas etmeye çalışıyorlardı. Birkaç yıl sonra Ecevit'i «kurtarıcı» ilân ettiler ve devrimciler onların bu tutumlarıyla da mücadele etti.

Tunceli'deki tutumun temelinde, belli bir ideoloji yatmaktadır. Troçkizm, «proleter olmayan» herkesi düşmanın sepetine atmakla ünlüdür. Bu arkadaşlar, hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasında, faşistlerle reformcu burjuva kesimi arasında bir ayırım yapmıyorlar. Nitekim yurt dışındaki Troçkist tasfiyeciler yayımladıkları bir bildiride şöyle demektedirler:

«AP, CGP, DP, MSP ve CHP gibi partilere gelince: Bunlar bağlı oldukları çeşitli tekeli devletlerin çıkarlarının hakimiyeti için dalaşan, bu nedenle hükümet kuramayan, halkımızın sorunlarıyla en ufak bir ilgisi olmayan hainlerdir.»

Tasfiyeciler, bu partiler arasında bir fark göremediklerine göre, hücumu CHP'den başlamak daha kolaylarına gidiyor. Çünkü böyle bir saldırıyı MC hükümeti de destekler. Troçkizm, reformculuğun kuyruğu olduğunu gizlemeye çalışırken faşizmin yedeğine düşüyor.

DAVRANIŞIN İDEOLOJİK KAYNAĞI: REVİZYONİZMİN KÖRÜKLEDİĞİ TROÇKİZM

Troçkist fikirlerin etkisi altında kalanları uyarıyoruz. Bu ideolojik çizgiyi terketmedikleri sürece, halka zarar vermeye devam edeceklerdir. Sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaştıkları, iki süper devlete karşı kararlı bir mücadeleye girmedikleri sürece, bağırdıkları sloganlar bir ikiyüzlülük perdesi olacaktır. Onlar faşizme ve revizyonizme karşı mücadeleyi esas almadıkları için, esas hücumu CHP'ye yöneltiyorlar. İki süper devlet ve işbirlikçileri ile uzlaşıp, Avrupa tarafı reformcu burjuvaziyi esas düşman görüyorlar. Tabii bu tutumları, en çok iki süper devletin işine yarıyor.

Uyarıyoruz, yönünüzü TSİP revizyonistlerine göre ayarlamaktan vazgeçin. Revizyonizmin körüklediği Troçkist fikirlerden vazgeçin. Bu ideolojinin kökünü kazıyın. Sosyal-emperyalizmin ve revizyonizmin yedeğine düşmekten kendinizi kurtarın. Devrim ve bağımsızlık safında yer alın.

Devrimciler bu olumsuz örnekten ders çıkarmalıdır. İki süper devlete karşı olan herkesle, Türkiye'nin bağımsızlığı için en geniş birliği kurmalıyız. Kim faşizme karşı mücadele ederse, bu noktada onu desteklemeli ve daha kararlı mücadele etmesini istemeliyiz. CHP tabanındaki yurtseverlerle çatışmalara yol açacak düşmanca davranışların halka bir yararı yoktur. Bu tutum, CHP'nin faşizme ve iki süper devlete karşı daha kararlı bir tavır almasına da hizmet etmez. Devrimci tutum, CHP mitinglerini iki süper devlete ve faşizme karşı güçlü gösteriler haline getirmektedir. Devrimci tutum, bir gün önce faşistlerin saldırdığı insanları yuhalamak değil, onları faşizme karşı daha kararlı mücadeleye çağırmaaktır. Faşizmle uzlaştığı noktalarda CHP'ye karşı mücadele görevi, düşmanca davranışlarla yerine getirilemez.